

IDEA

စိတ်ကူးသင်တန်း

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

မိမိတို့အတွက်

ရွှေဘိုသားဦးတုန်းတောင်

ဂျီဒီအေအိုင်

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ မောင်ညိုမြိုင်၊ မောင်ညိုမြိုင်၊ မောင်ညိုမြိုင်၊ မောင်ညိုမြိုင်၊
မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ မောင်ညိုမြိုင်၊ မောင်ညိုမြိုင်၊ မောင်ညိုမြိုင်၊ မောင်ညိုမြိုင်

ବିକାଶ
ପ୍ରଗତି

ရွှေဘိုသားဦးကုန်းဘောင်

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ စုဆောင်းသူ ကိုဖား ရွှေကျော် ဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို ထူးဆန်းသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ကိုညိုမှိုင်းရေ . . . ဟောဒါ ကျုပ်တို့ဆရာတော် ဦးသီလရဲ့ တပည့် ဦးကုန်းဘောင်တဲ့”

“ဦးကုန်းဘောင် . . . “

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးကုန်းဘောင် လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ အဘကုန်းဘောင် . . . ဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် စာရေးဆရာကြီး ဦးညိုမှိုင်းခေါ် မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) ပါ အဘ”

“လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်တို့၊ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးတို့၊ ဦးရေချမ်းတို့ အကြောင်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ခင်ဗျ။ အဘ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတွေ အတော်ဖတ်ဖူးတယ်နဲ့ တူရဲ့ခင်ဗျာ”

“ဖတ်ဖူးတာပေါ့ . . . စာရေးဆရာရယ်။ လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်၊ ပြည်ကြီး စည်တီးဝင်မည့် မိုးကြိုး၊ ဗြိစ္ဆာရာသီဖွားနန်းအိမ်ကြို့၊ စောရနက္ခတ် ကြောင်နက်နှစ်ကောင်၊ ပြိတ္တာ ရွာသူမကြွေ၊ နတ်မြင်းခွာသံ၊ သိင်္ဂီရမြေဆိပ်၊ နတ်မျက်စိမောင်စုန်၊ သေမင်း၊ အဲဒီ

ဝတ္ထုတွေ အားလုံး ဖတ်ပြီးပြီ။ အားလုံးလည်း ကြိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . အဘရယ်၊ အဘ အတော့်ကို စာဖတ်နိုင်တာပဲ။
မျက်မှန်လည်း မတပ်ရဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ် အခု အသက် (၇၅) နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။
ဆံပင်မဖြူဘူး။ သွားတစ်ချောင်းမကျိုးဘူး။ မျက်စိမမှုန်ဘူး။ နားလည်းမထိုင်းဘူး။
လမ်းလျှောက်လည်း မမောဘူး။ ကျုပ် ဇင်းကျိုက်တောင်၊ ကေလာသတောင်၊
ကုလားမတောင်၊ ပုပ္ပားတောင်၊ မြသပိတ်တောင်၊ ဖိုဝင်တောင် အားလုံး
တက်ဖူးတယ်။ မမောခဲ့ဖူးဘူး”

“အံ့ဩစရာပါလား . . . အဘရယ်၊ ဘယ်လိုဆေးကောင်းဝါးကောင်းများ
မှီဝဲခဲ့လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

အဘဦးကုန်းဘောင်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကျားကျားလျားလျား၊
ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း မဟုတ်သော်လည်း ကြည့်လို့တင့်တယ်၏ ။

သာမန်သူလို ကိုယ်လို အလုံးအဖန်မျိုးပဲ ဖြစ်၏ ။

ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ရှိ၏ ။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်း၏ ။ မျက်နှာပေါ်မှာ
ပြုံးရိပ်သန်းနေလေ့ ရှိ၏ ။ သျှောင်ထုံးကို ဇာတ်မင်းသားများလို တွဲထုံးလေးထုံး၍
ပဝါနှင့် ပေါင်းထား၏ ။

ဒီမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုဖားရွှေကျော်က . . .

“အဘရဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားသိရရင် စာရေးလို့ ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး . . .
ကိုညိုမှိုင်းရဲ့”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ကျွန်တော် အဘကုန်းဘောင်နဲ့ တွေ့ရတာ
ကံအလွန်ကောင်းလို့ မှတ်ရမှာပဲ . . . ကိုဖားရွှေကျော်”

“ကိုညို . . .”

“ဘာတုံး . . . ကိုဖား”

“ကိုညို . . . အဘကုန်းဘောင်ရဲ့ လက်မှာ စွပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ချွတ်လို့ရမလား”

ကိုဖားရွှေကျော်က သို့ကလို လှမ်းပြောလိုက်လို့ ကျွန်ုပ်သည် ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသည့် အဘဦးကုန်းဘောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

အဘရဲ့ ဘယ်လက်သူကြွယ်မှာ ဓာတ်လုံးကို ရွှေနှင့် ကွပ်ဝတ်ထားသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ချွတ်မယ်ဆိုရင် ရနိုင်မှာပါဗျ . . . ကိုဖားကြီးရ”

“အဘ . . . ချွတ်ခိုင်းစမ်းပါဗျာ”

“စာရေးဆရာ . . . ချွတ်နိုင် ရနိုင်မလား”

“ရနိုင်မှာပါ အဘ”

“ဒီမှာ အဘချွတ်ပြီး ပြန်စွပ်ပြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘဦးကုန်းဘောင်အမည်ရှိ လူကြီးသည် သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှ ဓာတ်လုံး ရွှေလက်စွပ်ကို သူ့ညာလက်နှင့် ချွတ်၍ ပြ၏ ။

အလွယ်တကူ ရှိပေ၏ ။

ပြီးနောက် သူ့လက်သူကြွယ်မှာ ပြန်စွပ်လိုက်၏ ။

ဒါလည်း အလွယ်တကူပဲရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဒီကိစ္စ အခက်အခဲရှိလိမ့်မည် မထင်ပေ။

“ရော့ . . . စာရေးဆရာ၊ ကျွတ်အောင်ချွတ်၊ ရအောင်ချွတ်၊ ကျွတ်အောင် ရအောင်ချွတ်နိုင်ရင် အဲဒီ လက်စွပ်မှာ ရွှေက ငါးမူးသားရှိတယ် . . . စာရေးဆရာ

ယူသာသွား။ ကိုင်း . . . ချွတ်တော့”

အဘဦးကုန်းဘောင်က သူ့ဘယ်လက်ကို ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ပေး၏ ။ ကျွန်ုပ် သူ့ရဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကို ချွတ်လို့ရခဲ့သည်တိုင် ယူလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ဘာကြောင့် အဘဦးကုန်းဘောင် အာမခံရဲနေသည်ကိုသာ အဓိကသိလို၍ သူ့လက်သူကြွယ်မှ ရွှေကွပ်ဓာတ်လုံး လက်စွပ်ကို ကျွန်ုပ် ညှာလက်နှင့် အသာလှည့်၍ ချွတ်လေ၏ ။

လက်စွပ်ဝတ်သည့် အဘဦးကုန်းဘောင်ရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ လှည့်လျှင် လည်နေ၏ ။ ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်ကြည့်၏ ။ ချောင်နေ၏ ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆွဲချွတ်လေသောအခါ . . .

အလို . . . အံ့ဖွယ်ပါလား။

လက်စွပ်ကို ချွတ်လို့မရဖြစ်နေ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဂရုစိုက်၍ ချွတ်၏ ။ လက်စွပ်က အရင်းကနေ လက်သူကြွယ်အဆစ် အပြင်ကို ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ဖက်အနေ သံလိုက်နှင့် ဆွဲငင်လိုက်လို့ ပါသွားသကဲ့သို့ ပြန်ပါသွားပြီး အဘရဲ့ လက်သူကြွယ်အရင်းမှာ ပြန်ကပ်နေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ငါးကြိမ်တိတိ ဆွဲချွတ်ပါသော်လည်း ကျွတ်လွတ်ကနီးကျမှ နောက်ကို ပြန်ပြန်ဆုတ်ကပ်သွား၍ အံ့သြနေ၏ ။

“ရလား . . . ကိုညို”

“အေးဗျာ . . . တစ်မျိုးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ရော့ . . . ဆပ်ပြာနဲ့ပွတ်ပြီး ချွတ်စမ်းပါ . . . ကိုညို”

ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဖားရွှေကျော်လှမ်းပေးသည့် အမွှေးဆပ်ပြာတုံးကို ရေနင့်ပွတ်လိုက်ပြီး ဆပ်ပြာရည်ခွဲခွဲရသော အခါ . . .

အဘကုန်းဘောင်ရဲ့ လက်စွပ်ပေါ်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်သူကြွယ်ကိုလည်းကောင်း ဆပ်ပြာရည်ခွဲခွဲကိုသုတ်ပြီး ဆွဲချွတ်သည့်တိုင် ...

“ဘယ့်နှယ် ... စာရေးဆရာ၊ ရနိုင်ရဲ့လား”

“ချွတ်လို့မရဘူး အဘ။ အလွန်ကို ထူးဆန်းနေတယ်”

“ခဏလေး ...”

သည့်နောက် အဘကုန်းဘောင်က သူ့ဘယ်လက်က
ဓာတ်လုံးလက်စွပ်ကို သူ့ညာလက်နှင့် ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ အလွယ်တကူ ကျွတ်၍
ပါလာသည်ကို ကျွန်ုပ်မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရ၏။

“စာရေးဆရာ ... ဒီလက်စွပ် အလေးချိန် ဘယ်လောက်သားရှိမတုံး
မှန်းစမ်းပါဦး”

“ရွှေက ငါးမူးသား၊ ဓာတ်လုံးကျောက်က ငါးမူးသား၊
နှစ်ခုပေါင်းတစ်ကျပ်သားပေါ့ အဘ”

“ဒီလောက်ပဲ အလေးချိန်ရှိမှာလား ... စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီလောက်ပါပဲ အဘ”

“ကျုပ်ဒီလက်စွပ်ကို စာရေးဆရာရဲ့ လက်မှာ စွပ်ပေးမယ်။
ပြီးရင်လက်စွပ်ရဲ့ အလေးချိန်ကို ပြန်ခန့်မှန်းပေး။ ရမလား”

“ရပါတယ် အဘ”

“ကိုင်း ... ရရင်လာခဲ့”

သည့်နောက် အဘဦးကုန်းဘောင်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ သူ့ရဲ့
ရွှေကွပ် ဓာတ်လုံးကျောက်လက်စွပ်ကို စွပ်ပေးလိုက်သောအခါ ...

အလို ... ဘုရားရေ။

ကျွန်ုပ်လက်သူကြွယ်မှာ ရောက်ရှိနေသည့်

ရွှေကွပ်ဓာတ်လုံးလက်စွပ်သည် ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ကို အလေးချိန်စီးစွာဖြင့် အောက်ကို ဆွဲဆွဲချနေသည်ကို အံ့ဖွယ် ကျွန်ုပ် မြင်နေ ကြုံနေရ၏။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘယ်လက်သည် တဖြည်းဖြည်း လေးလာ၏။

ကျွန်ုပ်က လက်စွပ်ဝတ်ထားသည့် လက်ကို အပေါ်သို့

ပြန်မြှောက်တင်၏။ လုံးဝမရ။ လက်စွပ်က တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပို၍ လေးလာပြီး နောက်ဆုံး ဘယ်လက်သည် ကြမ်းပြင်မှာ ကပ်သလိုရှိနေပြီး ...

လုံးဝ မ,တင်၍ မရတော့။

တစ်ကျပ်သားခန့်သာရှိမည့် ရွှေကွပ်ဓာတ်လုံး

ကျောက်လက်စွပ်ကလေးသည် ပိဿာ ချိန်အတော်များများ အလေးချိန်စီးသကဲ့သို့ ရှိပြီး ဘယ်လိုမမ လုံးဝ မကြွတော့ချေ။

“စာရေးဆရာ”

“ခင်ဗျာ ... အဘ”

“မြှောက်လို့ မ,လို့ ကြွလို့ ရဦးမလားဗျ”

“မရတော့ဘူး အဘ”

“ဒါဆို ဒီလက်စွပ်အလေးချိန် ဘယ်လောက်သား ရှိမလဲဗျ”

“အင်း ... ခန့်မှန်း နှစ်ပိဿာ အလေးချိန်ရှိနိုင်မယ် အဘရဲ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ရဲ့လား

စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ် ... အဘ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့လူ စာရေးဆရာက

ဟုတ်တယ်ဆိုမှတော့ ဟုတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ကျုပ်ပဲ
ချွတ်ပေးပါမယ်ဗျာ”

သည့်နောက် အဘဦးကုန်းဘောင်က ကျွန်ုပ် ဘယ်ဘယ်လက်ကိုမ၊
သူ့လက်နှင့် လက်စွပ်ကို ချွတ်ယူပြီး သူ့လက်မှာ ပြန်စွပ်လိုက်၏။

“အဘ . . . “

“ပြော . . . စာရေးဆရာ”

“ဒါ . . . ဒါ . . . မျက်လှည့်လား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လက်လှည့်များလား ခင်ဗျာ”

“ဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူး . . . စာရေးဆရာ”

“ဒါဆို အဘ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ညှို့ပြီး လိုသလိုခိုင်းလိုက်တာပါလား
အဘ”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် ချွတ်လို့မရတာ တို့၊ အလေးချိန်များစွာ စီးနေတာတို့
ဖြစ်ရတာ တုံး အဘ”

“အဲဒါ ဟောဒီဓာတ်လုံးရဲ့ အနှစ်သာရ စွမ်းရည်ကြောင့်ပဲ”

“ဗျာ . . . ဓာတ်လုံးရဲ့ အနှစ်သာရစွမ်းရည် Power ပေါ့”

“ဒါပေါ့။ စာရေးဆရာ ကြားဖူး မှတ်ဖူး မဟုတ်လား။ ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ
ရဟန်းကြီး ဖိုထိုးတယ်။ ဓာတ်လုံးထိုးတယ်ဆိုတာ ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝိယသိဒ္ဓိ၊ ဓနသိဒ္ဓိ
စသည့် သိဒ္ဓိများရလိုလို့ ဓာတုဓာတ်ပစ္စည်းတွေကို ပြဒါးဓာတ်နဲ့
အချိုးနည်းစနစ်မှန်မှန် ပေါင်းစပ်ကာ မီးနဲ့ ပြုပြင်ရတာ ပဲ။

ဒါဖြင့် အလေးချိန် အချိုးမှန်တိုင်း သိဒ္ဓိမှန်တိုင်း သိဒ္ဓိသုံးပါး။ ဒါမှမဟုတ်

သိဒ္ဓိတစ်ပါးအောင်တဲ့ ဓာတ်လုံးကို ရမှာလားတဲ့။ မရဘူးဗျ။ နိုင်ငံခြားက ပညာရှင်တွေ၊ အလေးချိန်အချိုးအစား နားလည်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သံလုပ်လို့ရတယ်၊ သွပ်လုပ်လို့ရတယ်၊ ရွှေလုပ်လို့ရတယ်၊ စိန်အတု လုပ်လို့ရတယ်။ အပူပေးတာကို သူတို့နားလည်တာကိုး။

ကျုပ်တို့မြန်မာလည်း သံ၊ သွပ်၊ ရွှေတု လုပ်လို့ရတယ်။ ရွှေအစစ်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဓာတ်လုံးဓာတု ဓာတ်ပစ္စည်းကို လုပ်ရတာ ခက်ခဲနက်နဲတယ်။ အဲဒါကို ပုဂံခေတ်တုန်းက ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ရိုးရိုးအောင်မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အပေးအယူ အလဲအလှယ်လုပ်ပြီးမှ အောင်မြင်ခဲ့တာ။ အဲဒါ စာရေးဆရာ သိလား”

“မသိပါဘူး အဘ”

“ရဟန်းကြီးက သီလလည်းရှိပါတယ်၊ ပညာလည်းရှိပါတယ်။ သို့သော် ပညာရှိသော်လည်း သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို ပုဂံတစ်ပြည်လုံး ရွှေမိုးရွာမယ်လို့ အာမခံခဲ့တယ်။ သို့သော် ရွှေလိုချင် ရွှေအရင် ကျွေးရမယ်၊ ဆန်ပေးမှ ဆေးရမှာကိုးဗျ။

အဲဒီ တော့ ပြည့်ရှင်မင်းက ရှိသမျှရွှေပုံအောပြီး ဓာတ်လုံးအောင်ဖို့ ဘုန်းကြီးကို ယုံလို့ ကျွေးတယ်။ ရွှေသာကုန်ရော ရွှေဖြစ်တဲ့ ဓာတ်လုံး ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ရှင်ဘုရင် စိတ်ဆိုးသွားပြီး ရွှေဖြစ်ရမယ်၊ ရွှေမိုးရွာမယ်လို့ အာမခံခဲ့တဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးကို ပြစ်တင်ရှုံ့ချ အရေးဆိုခဲ့ရော။

ဆရာတော်က သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဖောက်လို့ ဖျက်ဆီးဒဏ်ခတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆရာတော်ဟာ စိတ်နာကြည်းလွန်းလို့ သူ့ဘဝပျက်အောင် ဆိုးကျိုးပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်လုံးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား များခေါ်ပြီး ... ရော ဒုက္ခပေးတဲ့ဓာတ်လုံး၊ အိမ်သာကုဋီထဲ သွားလွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ခိုင်းခဲ့တယ်။

ဘုန်ကြီးကျောင်းသားလေးကလည်း ဆရာတော်ခိုင်းသည့်အတိုင်း

အိမ်သာကျင်းထဲလည်း လွင့်ပစ်လိုက်ရော ဘာကြာလဲဗျာ အိမ်သာကျင်းထဲမှာ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းလက်လက်နဲ့ အရောင်တွေထွက်နေလို့ ဆရာဘုန်းကြီးကို ပြေးလျှောက်ကြရော ...

“အရှင်ဘုရား ... အရှင်ဘုရား ...”

“ဟဲ့ ... ကျောင်းသား၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဟဲ့။ အလန့်တကြား”

“အိမ်သာကျင်း (ကုဋီ) ထဲမှာ ရွှေရောင်များ

လင်းလက်နေကြောင်းပါဘုရား”

“ဟဲ့ ... ကျောင်းသားတို့ရဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် အိမ်သာ (ကုဋီ)ထဲမှာ

ရွှေရောင်လင်းလက် တောက်ပနေရသတုံး”

“မှန်ပါဘုရား ... အရှင်ဘုရားက ဓာတ်လုံးကို ဒုက္ခပေးလို့

အိမ်သာကျင်းထဲ လွင့်ပစ်လိုက်ဆိုလို့ လွင့်ပစ်ပြီး မကြာပါဘူးဘုရား။ ခုလို ကျင်းထဲကနေ ရွှေရောင်များ လင်းလက်တောက်ပနေတာပဲ ဘုရား”

“ဟေ ... ဒါ အမှန်ပဲလားဟဲ့ ... ကျောင်းသားများရဲ့”

“အမှန်ပါဘုရား ... မညာဝံ့ပါဘုရား။ မယုံရင် အရှင်ဘုရား ကိုယ်တိုင်

လာကြည့်တော်မူပါဘုရား”

“ဟဲ့ ... ကျောင်းသားတို့ရယ်၊ ငါ့မှာ မျက်စိနှစ်လုံးမရှိဘူး။

ဒဏ်ခတ်အပြစ်ပေးခံရလို့ မျက်စိမရှိတော့ဘူး။ အင်း ... အင်း ... ဒါ ... ဒါ ... ဟုတ်ပြီ၊ မှန်ပြီ၊ အောင်ပြီကွ ... အောင်ပြီဟေ့”

ဆရာတော် ဝမ်းသာပြီး အားရပါးရ ကြိုးဝါးတယ်။

တပည့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကပ္ပိယများက သူတို့ဆရာတော်စိတ်

ဖောက်ရှူးသွားပြီလို့ ထင်ကြရော ...

“မောင်ကျောင်းသားတို့ ...”

“ဘုရား...”

“စောစောတုန်းက ကုဋီအိမ်သာကျင်းထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ဓာတ်လုံးကို ပြန်ဆင်းဆယ်ပြီး ရေဆေးသန့်စင်လို့ ငါ့ဆီကို ယူခဲ့။ သွား... မြန်မြန်လုပ်ကြစမ်း”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကပ္ပိယကြီး...”

“ဘုရား...”

“ဈေး...ကိုပြေး၊ နွားမျက်လုံးနှစ်လုံးရရ၊ ဆိတ်မျက်လုံး နှစ်လုံးရရ ရရာအမြန်သွားဝယ်။ သွား...”

“မှန်ပါဘုရား”

ကုဋီအိမ်သာကျင်းထဲက ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ဓာတ်လုံး ဘုန်းကြီးလက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ ဓာတ်လုံး လက်ဝါးပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘုန်းကြီးက သူ့ပစ္စည်းရဲ့အာနိသင်ကို အာရုံခံစား သိရှိလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဈေးပြေးပြီး နွားမျက်စိနှစ်လုံး သွားဝယ်ယူတဲ့ ကပ္ပိယကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။

“အရှင်ဘုရား...”

“ကပ္ပိယကြီးလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“မျက်လုံးနှစ်လုံး ရခဲ့ပြီးလား။ မြန်မြန်ပေးစမ်း”

“အဲ...အဲ...ဟို...ဟို... မှန်လှပါဘုရား။ ဈေး ကွဲချိန်ရောက်နေသမို့ နွားမျက်စိနှစ်လုံး မရပါဘူးဘုရား။ မရောင်းရလို့ ကျန်တဲ့နွားမျက်စိတစ်လုံးနဲ့ ဆိတ်မျက်စိတစ်လုံးပဲ ရပါတယ်ဘုရား”

“အေး . . . ဘယ်မျက်လုံးရရ၊ ရတာ ပဲ အမြန်ပေးဟဲ့”

ဒါနဲ့ ကပ္ပိယကြီးဝယ်လာပေးတဲ့ ဆိတ်မျက်လုံးတစ်လုံးနဲ့
နွားမျက်လုံးတစ်လုံးကို မျက်စိနှစ်လုံးမရှိလို့ ဟောက်ပက်ကြီးဖြစ်နေတဲ့
သူ့မျက်တွင်းထဲထည့်ပြီး အိမ်သာထဲကပြန်ယူလာတဲ့ ဓာတ်လုံးနဲ့ ပွတ်ချလိုက်ရော။
ဆရာတော်ဘုန်းကြီး မျက်လုံးနှစ်လုံး အလင်းရလို့ မြင်ရရောဗျ။

မြင်လည်းမြင်ရော ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေတဲ့ သူ့ဓာတ်လုံးကိုကြည့်ပြီး
သူ့ပညာအသိနှစ်ခုတိုးသွားတယ်။ သူထိုးခဲ့တဲ့ ဓာတ်လုံးရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်ဟာ
အချဉ်ရည်နှင့် ဆေးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျင်ငယ် ကျင်ကြီးရေနဲ့ ဆေးမှ စိမ်မှ
ဓာတ်လုံးရဲ့ သိဒ္ဓါ၊ နောက်ဆုံးအဆင့် ပြီးမြောက်တယ်ဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။
ခုသူ့ဓာတ်လုံးရဲ့ အစွမ်းကိုသိပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ ကြေးကွမ်းညှပ်ကို ဓာတ်လုံးနဲ့
တို့ကြည့်လိုက်တယ်။

ကြည့်စမ်း . . . ကြေးကွမ်းညှပ်ကနေ . . . ရွှေကွမ်းညှပ် ဖြစ်သွားတာကို
အားလုံးတွေ့လိုက်တယ်။

ကျန်တဲ့ ကြေးပစ္စည်းများကိုလည်း ဓာတ်လုံးနဲ့ တို့ကြည့်တယ်။ အလို . . .
အားလုံး ရွှေဖြစ်သွားပါ ပကောလား။

အောင်ပြီဟေ့ . . . အောင်ပြီ။

“ကပ္ပိယကြီး . . .”

“ဘုရား . . .”

“ရွှေနန်းတော်ကိုသွား ရှင်ဘုရင်ကို လျှောက်ဟဲ့။

တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိသမျှ ကြေးတိုကြေးစ နက်ဖြန် အိမ်ရှေ့မှာ၊

နန်းရင်ပြင်မှာစုထား။ ပုဂံပြည်မှာ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ (ဆိတ်မျက်လုံးနှင့်

နွားမျက်လုံးနှစ်လုံး ထည့်ပြီး ဓာတ်လုံးအစွမ်းနဲ့ ပြန်မြင်လို့ ပေးထားတဲ့ နာမည်နော်)

ရွှေမိုးကြီးရွာမယ်လို့ ပြောလိုက်”

နောက်နေ့လည်းရောက်ရော ရွှေနန်းတော်ဝန်းကျင်မှာလည်း
ကြေးပုံကြီးတွေ မြို့ထဲက အိမ်ရှေ့များမှာလည်း ကြေးတိုကြေးစအပုံတွေ
ဖြစ်ပြီးစောင့်ကြည့်လို့။

အဲဒါ ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ ရဟန်းကြီးက သူ့ဓာတ်လုံးနဲ့ လိုက်တို့ပေးလိုက်တာ
အကုန်ရွှေဖြစ်လို့ ပုဂံတစ်ပြည်လုံး ချမ်းသာကုန်ကြပါရောလား။ ဘုရားတည်၊
ကျောင်းဆောက်၊ အလှူကြီးပေးနဲ့ သူဌေးတွေဖြစ်ကုန်ပါရောလား။

အဲဒီ တော့မှ သူ့ကိုအထင်သေးပြီး ပြစ်တင်ဒဏ်ခတ်တဲ့
ပြည့်ရှင်မင်းကလည်း ဝန်ချတောင်းပန်တယ်။

နောင်တော့ ကြေးရှိရင် ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိကုန်ပြီး
ရှင်အဇ္ဈဂေါဏကျောင်းပဲ လာလာနေကြတော့ ...

ကြာရင်ပုဂံတစ်ပြည်လုံး လယ်ယာလုပ်ငန်းများ မလုပ်ကြတော့ဘဲ
သူဌေးဘဝနဲ့ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ဖြစ်ပြီး လူပျင်းတွေဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ...

ဒီနေရာက ခွာမှဖြစ်တော့မယ်။

နို့မို့ ရဟန်းအလုပ် ရဟန်းလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

နိဗ္ဗန်မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်မပြုရဘဲ ငရဲကိုဇောက်ထိုးဆင်းသွားရမည့်
ကိန်းဆိုက်မှာကို ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ မြင်နေတယ်။

“တပည့် ...”

“ဘုရား ...”

“ငဲ့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

“အရှင်ဘုရား ဘယ်ကိုကြွမှာမို့လို့လဲ ဘုရား”

ရှင်အဇ္ဈဂေါဏက ဘာမှမပြောဘူး။ သူ့တပည့်ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားကို ခေါ်ပြီး တောတန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“တပည့် . . . ဆရာတော် လူသူနဲ့ဝေးရာအရပ်ကို သွားတော့မယ်”

“တပည့်တော်ပါ လိုက်ပါရစေ ဘုန်းဘုရား”

“မလိုက်နဲ့။ မင်းတို့သံယောဇဉ်တွေကြောင့် ငါလောကီမှာ အောင်မြင်မှုရပြီး လောကုတ္တရာမှာ အားနည်းနေတယ်။ ရော့ . . . ဟောဒီပစ္စည်းလေး၊ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားပြီး ဉာဏ်သွားသလို သုံးပေရော။ ကိုင်း . . . မင်းလည်း လိုရာအရပ်ကိုသွား။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သွားတယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့”

တပည့်ကျောင်းသားဟာ သူ့ဆရာ ရှင်အဇ္ဈဂေါဏပေးသည့် ပစ္စည်းလေးကိုယူပြီး ဆရာအရှင်ကို ဦးကုန်းချကန်တော့လိုက်သည်။

ပြန်မော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်စိရှေ့မှာ ဆရာအရှင် မရှိတော့ဘူး။ ဆရာအရှင်ကို ရှာတယ်။ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်တယ်။

သူတို့ဆရာအရှင် ကတော့ . . .

ပုဂံပြည့်ရှင်မင်းမိဖုရားနဲ့ မှူးမတ်မင်းညီမင်းသား တိုင်းသူပြည်သားများကို ဓာတ်လုံးတစ်လုံးနဲ့ ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးခဲ့ပြီး ထွက်ရပ်လမ်းကို မြန်းသွားခဲ့တယ်။

“အဲဒီ ဇာတ်ကို သမိုင်းကို ကြားဖူး၊ သိဖူးမဟုတ်လား . . . စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘ၊ ကြားဖူးပါတယ်ခင်ဗျား”

“အဲဒီ မှာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ခုထက်ထိ အဂ္ဂိရတ်ပညာရှင်များ သတိမထားမိကြဘူး”

“အဲဒါ ဘာလဲအဘ”

“ကိုယ်က အဖိုးတန် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု ရယူချင်ရင် ကိုယ့်ဆီကလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ပြန်ပေးရတာပဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အဘ”

“ရှင်အဇ္ဈင်္ဂေါဏရဟန်းကြီး ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် ဓာတ်လုံးကိုရဖို့ သူ့ဘက်ကမွေးရာပါ မျက်လုံးအကောင်းနှစ်လုံးကို စွန့်ခဲ့ရတယ်လေ”

“ဟာ . . . ဟုတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ အဘပြောမှ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းခနဲ သိရတယ်ဗျာ။ အဲဒါကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ သတိမပြုမိတာ ကြာပြီဗျ . . . အဘရ”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အဘဦးကုန်းဘောင်ရဲ့ ပြောပြချက်ကို နောက်ဆုံးတော့မှ နားရှင်းသဘောပေါက်သွားခဲ့ရတယ်။

“မှတ်ထား . . . စာရေးဆရာတို့၊ မောင်ဖားရွှေကျော်တို့ရေ တန်ဖိုးကြီး အဖိုးတန်မှန်သမျှရခဲ့ရင် လွယ်လွယ်နဲ့ မရဘူး။ လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့ရင်လည်း တန်ဖိုးက ကြာရှည်မခံဘူး။ ကြာရှည်ခံ တန်ဖိုးရှိပစ္စည်းဆိုတာ အရင်းအနှီးကောင်းကောင်းပေးမှ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရတာ ရယ်။ အနှစ်သာရ စွမ်းရည်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်လေ ရယူရတာ ခက်လေပဲ”

“အဘ . . .”

“ပြောပါ . . . မေးပါ . . . စာရေးဆရာ”

“ကျွန်တော်လည်း အဂ္ဂိရတ်ဆရာတွေနဲ့ ပေါင်းခဲ့ဖူးလို့ အဂ္ဂိရတ်ကျောက်၊ ဓာတ်သား၊ ဓာတ်လုံးတွေအကြောင်းကို အတော်အတန် သိခဲ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်ခင်ဗျ။ အချို့ ရွှေဖြစ်နိုးနိုးနဲ့ ရှိတာလေးကုန်ပြီး ရူးသွားတာလည်း ရှိတယ်။ အချို့ကျတော့လည်း ရေစိမ်သောက်၊ သေးများများပေါက်တဲ့ ဓာတ်လုံးတွေပဲ ရတာ များတယ်။

အခု အဘရဲ့ လက်စွပ်ဓာတ်လုံးလို အစွမ်းသတ္တိပါဝါအားကောင်းတဲ့ ဓာတ်လုံးမျိုး ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးဘူး အဘ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီ ဓာတ်လုံးကို ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့လို့ ရသလဲဆိုတာရယ်။ အဲဒီ ဓာတ်လုံးရဲ့ အစွမ်းအာနိသင် အဆန်းအပြားများ၊ ဇာတ်လမ်းများရှိခဲ့ရင် သိပါရစေ . . . အဘရယ်”

“စာရေးဆရာ . . . ဟိုးလွန်ခဲ့သည့် အနှစ် (၄၀) ခန့်တုန်းက စာရေးဆရာ ပုဂံသူရဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကို ကြားဖူးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြားဖူးပါတယ်”

“ပုဂံသူရရဲ့ နာမည်ကြီး ဝတ္ထုကရော . . .”

“မင်းအသက် ငါ့ပေး၊ ဆရာကြီးမြိုင်ဝတ္ထုပါ အဘ”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ . . . စာရေးဆရာ သိသားပဲကိုး”

“ကျွန်တော်တို့ ကာလသားအရွယ် စာဖတ်စတုန်းက စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ စာရေးဆရာကိုး . . . အဘရဲ့”

“အဲဒီ ဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက် မင်းအသက် ငါ့ပေး ဆရာကြီးမြိုင်က ဘာနဲ့ စွမ်းတာတုံးဗျာ”

“ဓာတ်လုံးအဘ . . . ဓာတ်လုံး။ သူ့ရဲ့ အင်္ဂါရတ်ဓာတ်လုံးက ကာယသိဒ္ဓိပြီးမြောက်စေပြီး စေလိုရာ စေခိုင်းလို့ရတဲ့ ဓာတ်လုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်လည်း သူ့ရဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး ဓာတ်လုံးဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏအတ္ထုပ္ပတ္တိကို လေ့လာသိရှိတော့ ဓာတ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုး၊ အစွမ်း အဲဒါကို သိချင်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်အရွယ်ကောင်းဘဝ ကတည်းက အင်္ဂါရတ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့လိုက်တာ ရူးတယ်လို့ ပြောချင်ပြော နားထောင်တော့ စာရေးဆရာ”

အပိုင်း (၂)

ကျုပ်မိဘများက ရွှေဘိုအရပ်က စဉ်လုပ်ငန်းသူဌေးများပေါ့ဗျာ။
ရွှေဘိုကျောက်မြောင်းအရပ်က စဉ်အိုးသူဌေး ဦးရန်ကြီးအောင်
ဒေါ်ဟေမာမျိုးမြတ်ဆိုရင် မသိသူ ရှားတယ်။

ကျုပ်တို့မျိုးရိုးက အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျရဲ့
မြင်းရည်တတ် မျိုးရိုးအဆက်ဗျ။

ကြွားရာရောက်မှာမို့လို့ မျိုးရိုးကို မပြောတော့ဘူးဗျာ။

ကျုပ်ကို ရွှေဘိုမှာ မွေးတယ်။

နာမည်ကိုတောင် ရွှေဘိုသားပီသအောင် မောင်ကုန်းဘောင်လို့
အမည်ပေးခဲ့တယ်။ ကုန်းဘောင်ပြည်ရွှေဘိုပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် အရွယ်ရောက်လာတော့ မိဘများရဲ့အလုပ် စဉ်အိုးလုပ်ငန်းကို
စိတ်ဝင်စားဘူး။ စိတ်ဝင်စားရင် ကျုပ် ခုဆို သူဌေးဖြစ်ကရော။

အဲဒီ တုန်းက အင်္ဂလိပ်ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောသားတွေက
ကျုပ်တို့ရွှေဘိုက စဉ်အိုးကြီးတွေကို သိပ်သဘောကျတာ။

ပင်လယ်ခရီးသွားရင် သောက်ရေချိုထည့်ရာမှာ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်
အသုံးဝင်တာကိုးဗျ။

ကျုပ်တို့ ရာင်ဝင်စဉ်အိုး၊ ငါးဆယ်ဝင်စဉ်အိုး၊ အစိတ်ဝင်စဉ်အိုးများက
ရေထည့်ထည့်၊ ဆီထည့်ထည့်၊ ရွှေဒင်္ဂါး ငွေဒင်္ဂါးထည့်ထည့်၊ ရိက္ခာဆန် ပဲပြောင်း
ထည့်ထည့် လိုရာသုံးလို့ရတော့ သိပ်ကို အသုံးတည့် ရောင်းကောင်း

ကမ္ဘာကျော်နေတာကိုး။

ကျုပ် အမျိုးသားကျောင်းက (၇) တန်းအောင်ပြီးရော ဇာတ်ထဲကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အဆိုအက ဝါသနာပါတယ်။ အဖေက အဲဒါ မကြိုက်ဘူး။ ရွှေဘိုကို ရွှေမန်းကြည်ချိုဇာတ်လာကရာ သူတို့နဲ့ အဖွဲ့ကျပြီး သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့အပြန်မှာ လိုက်သွားခဲ့တယ်။

အဖေတို့လည်း လိုက်ရှာခေါ်တယ်။ ကျုပ်က ပြန်မလိုက်ဘူး။

ဒါနဲ့ ဇာတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းသယ်၊ ကားလိပ်ဆင်၊ ကားလိပ်ဆွဲကနေ ဇာတ်ဝင်ခန်းများ လူလိုလို့ တစ်ခန်းစ၊ နှစ်ခန်းစ ဝင်ပါရင်းက ဒါရိုက်တာက သဘောကျပြီး နောက်နှစ်နှစ်လောက်မှာ လက်ထောက်ပြဇာတ်မင်းသား အဲဒီ ကနေ ပြဇာတ်မင်းသားဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား ဇာတ်လိုက်ကခဲ့တယ်။

အဲဒီ မှာ ပြဇာတ်မင်းသမီးချော သီတာမြဝေ ဆိုတဲ့မင်းသမီးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်က ရုပ်ကလည်းချော၊ အပြောကလည်းကောင်းကိုး။ သီတာမြဝေကလည်း အချိုးအဆစ်ကျနပြီး စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မင်းသမီးဗျ။

အရာရှိ အရာခံများက လက်ထပ်ပါရစေ ဆိုပြီး ပြောတာကို ဥပက္ခောပြုပြီး ကျုပ်ကိုချစ်တာ။

သီတာမြဝေက မိုးရာသီဇာတ်နားရင် ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်။ ကျုပ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရာတာ သဘောကျတယ်။

ကျုပ်တို့ ဇာတ်နားချိန်ရောက်ရင် နောက်ပိုင်းမင်းသား အောင်လံတော်ခင်ရွှေ ရဲ့အဘိုး အဂ္ဂိရတ်ရုံကိုသွားပြီး ကျုပ်ကဖိုဆွဲပေးတယ်။ မီးသွေးဝယ်ပေးတယ်။

အဘိုးဦးဝဏ္ဏက ကျုပ်ကို ခင်တယ်။ ယုံတယ်။ အဘိုးက သူ့ဖိုရုံထဲကို တော်ရုံလူ အဝင်မခံဘူး။

နောင်တော့ အဘိုးက ဓာတ်လုံးသေးသေးလေး တစ်လုံး ပေးခဲ့တယ်။

“အဲဒါ မျက်နှာပွင့်ဓာတ်လုံး . . . မောင်ကုန်းဘောင်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုသုံးရမလဲဟင် . . . အဘိုး”

“ရွှေနဲ့ ကွင်းပြီး လက်စွပ်လုပ်ဝတ်ထား။ မင်းက ပြဇာတ်မင်းသားဆိုတော့ လူချစ်လူခင်များဖို့ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

အဲဒါ ရွှေပန်းတိမ်မှာ ရွှေတစ်မတ်သားနဲ့ လက်စွပ်လုပ်ပြီး ဝတ်ထားလိုက်တာ တယ်ဟုတ်ပဲဗျာ။ ဇာတ်ကတိုင်းကတိုင်း ရောက်ရာအရပ်မှာ အပျို၊ အအို အချောအလှတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ ကျုပ်ချစ်သူ သီတာမြဝေက မရှုစိမ့်ဘူး ဖြစ်နေပါရောဗျို့။

ဒီအကြောင်းကို ဓာတ်လုံးလက်ဆောင်ပေးတဲ့ အဘိုးဦးဝဏ္ဏကို ပြောပြတော့ . . .

“မောင်ကုန်းဘောင် . . .”

“ခင်ဗျာ အဘိုး”

“သတိတော့ ထားကွယ်”

“ဘယ်လိုလဲ အဘ”

“ဒီလက်စွပ် စွပ်ထားချိန်မှာ အရက်မသောက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အနန္တငါးပါးကို မပြစ်မှားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“လင်ရှိမယားနဲ့ မမှောက်မှားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ရည်းစားလုပ်သူ သီတာမြဝေကလည်း ကျုပ်မျက်နှာပွင့်ပြီး
အချောအလှတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ စိတ်မချတော့ဘူး။ တစ်နေ့ . . .

“ကိုကုန်းဘောင် . . .”

“ဘာတုံး . . . မဝေ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို စိတ်မချနိုင်တော့ဘူးရှင်”

“ရှင့်အနားမှာ အပျိုတွေ အအိုတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်”

“မင်းလောက်မလှပါဘူး . . . မဝေရာ”

“ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြစို့ . . . ကိုကုန်းဘောင်”

“စောပါသေးတယ် . . . မဝေရာ”

“အထူးသဖြင့် ဇာတ်ပိုင်ရှင်မိန်းမနဲ့ ရှင့်ကို စိတ်မချဆုံးပဲ”

“အို . . . သူက လင်ကြီးနဲ့ဥစ္စာ မဝေကလည်း”

“ဒီမိန်းမက စည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကိုကပ်နေတာ ကျွန်မသိတယ်”

“ကိုယ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး . . . မဝေရာ”

အဲဒီ လိုပြောပြီးနောက် မကြာပါဘူးဗျာ (. . .) မြို့မှာ ဇာတ်ကတယ်။
ကိုယ့်ပြဇာတ်ပြီးလို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်။ မိုးလင်းခါနီး မှာ ပြဿနာတက်တော့တာပဲ။

ကျုပ်ခြင်ထောင်ထဲမှာ ဇာတ်ပိုင်ရှင်မိန်းမ မချောချောသီ
ရောက်နေတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်အိပ်မောကျနေလို့ မသိဘူး။ ဇာတ်ထဲကလူတွေ

မသင်္ကာလို့ ခြင်ထောင်လာလှန်ရော . . .

ဇာတ်ပိုင်ရှင်ဇနီးက အပေါ်အကျမရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုဖက်ပြီး အိပ်နေတာကို တွေ့သွားကြပါရောဗျာ။ ကျုပ်လည်းဗျာ စိတ်ဆိုးလွန်း၊ ရှက်လွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး ပေါက်ကွဲပေါ့။

ခက်တာက အထုပ်အထည်နဲ့ မိနေတော့ အရှက်ကွဲပါရော။

ရှင်းလို့လည်း မရတော့ဘူး။ ရှင်းလေ ရှုပ်လေပဲ။

နောက် ကျုပ်ဇာတ်လောက ကနေ အပြီးထွက်ခဲ့ရတယ်။

ချစ်ရသူ မဝေကလည်း ကျုပ်ကို ရွံ့မုန်း မုန်းသွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ဆရာအဘကို ရှင်းပြခဲ့ပေမဲ့ အဘက ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ကျုပ်ကိုလည်း သိပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိတော့ဘူး။

ကျုပ်လည်း စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ပီယသိဒ္ဓိလက်စွပ်ကို ချောင်းတစ်ခုမှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့လိုက်တယ်။

ဇာတ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ဇနီးက ကျုပ်နောက်ကို လိုက်လာတယ်။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ပါ့မယ်တဲ့။ သူမရဲ့ယောက်ျား သူဌေးအဘိုးကြီးက သူမရဲ့ဆန္ဒကို မဖြည့်နိုင်လို့ပါတဲ့။

ကျုပ်ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။

အဲဒါ ပထမဦးဆုံး ရရှိခဲ့တဲ့ ပီယသိဒ္ဓိဓာတ်လုံးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပဲ။

သိပ်စွမ်းလာပြီး ကံပွင့်လာပြီဆိုရင် အဖျက်ကဝင်ရော။

အခန်း (၃)

ဒီလိုနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွား၊ စုဆောင်းထားတဲ့
ငွေလေးကုန်တော့ အမေအိမ်ရွှေဘိုကို မပြန်ခဲ့ဘူး။

ကြုံရာကျပန်းလုပ်ရင်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့လိုက်တယ်။

ဆိုက်ကားနင်းဖူးတယ်။ ကားစပယ်ယာလိုက်တယ်။

စပါးဒိုင်တာလီစာရေး လုပ်ဖူးတယ်။ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား လုပ်ဖူးတယ်။
စာအုပ်အဟောင်း ရောင်းဖူးတယ်။

စာအုပ်တိုက်ရဲ့ စာအုပ်ဖြန့်သမား လုပ်ဖူးတယ်။

အဲဒီ ကနေ ဒုလ္လဘဝတ်ရင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားများရှိရာ အရပ်တွေကို
ရောက်ခဲ့တယ်။

နောက် သိုက်ဆရာတို့၊ ပယောဂကုဆရာတွေနဲ့ တွေ့ရင်း
ဂမ္ဘီရလိုင်းဘက် ရောက်သွားပြန်ပါရော။

အဲဒီ မှာ ဘုန်းကြီးလူထွက် ပြန်ဖြစ်ပြီး သိုက်ဆရာအုပ်စုနဲ့ တွေ့ရာက . . .

ဘယ်ဘုရားကုန်းမှာ ရွှေသိုက်ရှိတယ်။ ညာဘုရားကုန်းမှာ
ငွေသိုက်ရှိတယ်။ အဖော်လိုက်ခဲ့။ ရရင် ချမ်းသာရောဆိုလို့ . . .

အမှန်က ချမ်းသာချင်တာမဟုတ်ဘူး။

လူရွယ်ကိုးဗျ။ အသစ်အဆန်းကို ဝါသနာသိပ်ပါတော့ လိုက်သွားပါရော။

အဲဒါ ပဲခူးဒေစွန်ပါက တောထဲမှာ သိုက်ဆရာ ဆရာထိန်တို့ အဖွဲ့နဲ့
ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီး ကန်တော့ပွဲတွေပေး၊ ဖယောင်းတိုင် မီးတွေထွန်း၊
ကြိမ်စကြာသံပေးပြီး သိုက်နန်းရှင်များကိုခေါ် . . .

ကံကောင်းလို့ မသေတာရယ်။ ညသန်းခေါင်ကြီး လေကြီး မိုးကြီးကျ။

မိုးကြိုးပစ်ပြီး တောင်ကျရေတွေ ဝါးလုံးထိုးကျလာတာ။

ကျုပ်က လူငယ်ဆိုတော့ အပြေးမြန်လို့ပေါ့ လွတ်တာ။

သိုက်ဆရာ ဆရာထိန်နဲ့ သူတပည့်တော့ ရေစီးနဲ့ မျောပါပြီး
ကျောက်တုံးနဲ့ ဆောင့်မိလို့ သေသွားခဲ့တယ်။

အဲဒါလည်း ကျုပ်က မမှတ်သေးဘူး။

အကြောက်အလန့်က ခဏပဲ ရင်ထဲမှာရှိတယ်။ အဖော်ကောင်းလို့
လာစပ်ရင် ဓားပြတိုက်၊ အနုကြမ်းစီးတာကလွဲ အကုန်လိုက်တာ။

ပေါရိသာရ ဆေးထိုးမလို့တဲ့။

ထိုးပေးမည့် ဆရာအမည်က ပယောဂဆရာ ကိုကျောက်ပွားတဲ့။
အသားမည်းမည်း ကလန်ကလားကြီး။

ကွမ်းစားတာလည်း သွားတွေကို မည်းလို့။

“ပေါရိသာရဆေးထိုးပြီးရင် ဘာဖြစ်မှာတုံးဆရာ”

“ပေါရိသာရဆေးထိုးပြီးရင် ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ
ရန်လုပ်လို့မရဘူး။ ခုန်ပျံကျော်လွှား ဖမ်းမမိနိုင်ဘူး။ စားချင်တဲ့ အသားကို ‘တ’
လိုက်တာနဲ့ ရောက်လာရော။ လူငါးဆယ် တစ်ရာ ဓားနဲ့ဝိုင်းခုတ် ခုတ်လို့မရဘူး။
သူတို့ချင်းသာ ထိရော။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာ”

“ကျုပ် ဒီဆေးထိုးပေးတာ ငါးယောက်ရှိပြီဗျ။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ဆို (၆)
ယောက်မြောက်ပဲ။ (၉) ယောက်တိတိ ထိုးပေးပြီးရင် ကျုပ်နားတော့မယ်”

“လိုက်ကြည့်လို့ ရမလားဆရာ”

“လိုက်ခဲ့လေ . . . ကျုပ်လုပ်ပေးတာ ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲကြည့်။

စိတ်ဝင်စားရင် ခင်ဗျားလည်း လုပ်လိုက်ပေါ့”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ဆရာ”

“သင်္ချိုင်းစောင့် မဖဲဝါအတွက် တစ်ပွဲ၊ ရုက္ခစိုးအတွက် တစ်ပွဲရယ် သက်သက်လွတ် ငွေက ငါးရာပါ”

အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက ငွေငါးရာဆိုတာ ရွှေနှစ်ကျပ်သား ဝယ်လို့ရတယ်။

ဒါနဲ့ လေ့လာရအောင် ဆရာကိုကျောက်ပွားတို့ စီရင်မည့် မဂျမ်းကုန်းသင်္ချိုင်းကို ညသန်းခေါင်မှာ သုံးယောက်သား လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီည ဆေးထိုးခံမည့်သူက အောင်ရွှေကြီးတဲ့။

ကျုပ်တို့ မဂျမ်းကုန်းသင်္ချိုင်းအနီးက ဧရာမညောင်ပင်ကြီး အောက်ကိုရောက်ရော ရုက္ခစိုးကြီးအတွက် သက်သက်လွတ် အသီးအနှံ၊ သောက်ရေတစ်ပွဲ၊ မဖဲဝါအတွက် အုန်းပွဲတစ်ပွဲ။

ပေါရိသာရ ကိုယ်စားပြု နတ်ဘီးလူးများအတွက် ထမင်း၊ အမဲသားစိမ်း၊ ဝက်သားစိမ်းများကိုလည်း ခေါပန်းတောင်းစားတော်ခွက်မှာ ထည့်လို့ ဆရာက အလင်းတိုင်များနဲ့ ပြင်ပေးထားတယ်။

သည့်နောက် လူတစ်ထိုင်စာကျင်းတူးပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်။ နရီကိုက်ချိန်လည်း ရောက်ရော ဆရာကိုကျောက်ပွားက မဖဲဝါကိုရော၊ ရုက္ခစိုးနတ်ကိုရော၊ ပေါရိသာရကိုယ်စားပြု နတ်ဘီလူးများကိုရော၊ ပြောဆိုကျွေးမွေးအပ်နှံပြီး ပါးစပ်ကနေ တိုင်ပေးတာကို တပည့်အောင်ရွှေကြီးကို လိုက်ဆိုစေတယ်။

“... ပေါရိသာရကဲ့သို့ တန်ခိုးအာဏာရှိလိုပါ၏ ။ အမဲ၊ ဝက်သား ထမင်းဖြူများဖြင့် ကျွေးမွေးပါ၏ ။ ကျွေးသောအစာသည် ... မှာ

ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ကျွန်ုပ်တောင့်တလျှင် ရုပ်အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့”

ဘီလူး၏ သစ္စာကြောင့်လည်း ဘေးရန်အန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ပါစေသတည်း။ သိဒ္ဓိပေါင်းတစ်ရာကျော် မ,စ ပါစေသတည်း။

သို့ကလို ဆေးထိုးစီရင်ပြီးတာနဲ့ ‘ကျား’ လို့အော်ပြီး မြေမြုပ် ကျင်းထဲက ခုန်ထွက်ရမယ်။ ဆေးအောင်ရင် ခုန်ထွက်လို့ရပြီး အပြင်ကိုရောက်ရင် သစ်ပင်တစ်ဖျားအထိ ခုန်နိုင်သတဲ့ဗျာ။

ပြီးလည်းပြီးရော . . .

ဘီလူးလည်ပြတ်ဂါထာနဲ့ ရွှေပြားပေါ်ထိုးထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ကို အောင်ရွှေကြီးရဲ့ ဘယ်လက်မှာ ချည်ပေးပြီး မြုပ်တာ။

ပြီး . . . ပါးစပ်ကနေ အမဲစိမ်းကို ကိုက်ထားရသေးတယ်။ သည့်နောက် သန်လျက်စွဲကိုင်ဟန်ရှိတဲ့ ပေါရီသာရဆေးရုပ်နဲ့ မှော်ဆေးကို ဖျော်ပြီး ကိုယ့်လူအောင်ရွှေရဲ့ ပြောင်နေတဲ့ ခေါင်းတုံးပေါ်ကို စုတ်နဲ့ ပေါက်ပါရောဟေ့။

အောင်ရွှေကလည်း နာလွန်းလို့ အမဲသားအစိမ်းကို ကိုက်ထားရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မဂျမ်းကုန်းသီချိုင်းခွေးတွေက ကျုပ်တို့သုံးယောက်ရှိရာကို မျက်နှာမူပြီး အူနေတာဗျာ . . .

ကျုပ်ဆို ခေါင်းနားပန်းကြီးပြီး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထရော။

လေကလည်း တိုက်နေပြန်တော့ . . .

သီချိုင်းကုန်းထဲက ထန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ရဲ့ အရွက်ချင်းရိုက်သံကလည်း ‘ဝုန်း . . . ဝရော . . . ရဲ့ရဲ့ရဲ့နဲ့ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“သြောင်း . . . သြောင်း . . . ဟိ . . . ဟိ . . . ခန္ဓာနောယက္ခ၊

ဟိန္ဒုပယောက္ခာရာဇာ . . .”

“ဥုံ... ဥုံ... ဟိရိန္ဒ... ရာဇာယက္ခော... မလောစ... ”

ဆရာပွားကလည်း ဂါထာမန္တန်ကိုရွတ်လိုက်၊ စုတ်နဲ့ပေါက်လိုက်၊ အောင်ရွှေကြီးက အံ့ကြိတ်ပြီး အမဲသားကိုကိုက်လေ... ”

“အူ... အူ... ဂူ... ဂူ... ”

“ပြန်း... ပြန်း... ”

“ဝရော... ဝရော... ဝရန်း... ဝရန်း... ”

“အိန်... အိန်... ဂိန်... ဂိန်... ”

ခွေးတွေကလည်းအူ၊ လေကတိုက်၊ ထန်းရွက်တွေက အပင်ပေါ်မှာ ဂုန်းဒိုင်းကြဲ။ ကျုပ်လည်း လန့်နေပြီ။

ဒီအချိန်မှာပဲ အကုသိုလ်က အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဝင်လာပါရော စာရေးဆရာရေ။

“သူခိုးဗျို့... သူခိုး... သူခိုး... ”

“လိုက်ဟေ့... လိုက်ဟ... ”

“သူခိုးဟေ့... သူခိုး... ပြေးပြီ... ပြေးပြီ... လိုက်ဟေ့”

“ဘယ်ရောက်သွားပြီတုံးဟေ့... ”

“မသိဘူး”

“ဟော... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ညောင်ပင်ကြီးဘက်ကို ပြေးပြီလိုက်... ”

“ပြေးပြီဟေ့”

“မိရင် မှတ်လောက်သားလောက်အောင်... ချက္ခဝ”

အဲဒါ ဒုက္ခပဲ။ အချိန်မတော် သူခိုးလိုက်နေကြတယ်။ လူနှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့အနီးကနေ ဖြတ်ပြီး သချိုင်းဘက်ကိုပြေးတယ်။

“ဆရာပွား...ဆရာပွား...”

“ဥုံ...တေယက္ခော၊ ဟိန္ဒူ...ဟိန္ဒူ...ယက္ခဒေဝါ...”

“ဆ...ရာ...ပွား...သ...သခိုး လိုက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်ကို လာနေကြပြီ။ ပုန်း...ပုန်း...”

“ဥုံ...ဘာ...ဘာ...”

“သူခိုးလိုက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်ကို လူအုပ်ကြီး လာနေပြီ”

“ဟေ...”

“ဘယ်...လို...လုပ်...မတုံး”

“ဟ...ဟ...သူခိုးနဲ့ ငါတို့...ရော...ရော...သွားမယ်။ ပြေး... ပြေး...ပုန်း...ပုန်းဟ”

ဒါနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဆရာပွားလည်း ပေါရိသာရ စီရင်နေရာကနေ ပြေးရော။ မြေကြီးထဲမှာ ဦးခေါင်းပဲအဖော်ခံ ဆေးပေါက်ခံနေရတဲ့ အောင်ရွှေကြီးကလည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ပါရော...

“ဆ...ဆ...ရာ...”

“ကျုပ်...ကျုပ်...ကို...မ...မ...ထားခဲ့ပါနဲ့...ဗျ...ဟီး... ကျုပ် ကြောက်လို့ပါဗျ။ ဟီး...ဟီး...ကျုပ်ကို ကယ်ပါဗျ”

ကျုပ်တို့လည်း ပုန်းစရာ ချုံပုတ်မရှိလို့ မဂျမ်းကုန်းသချိုင်းကုန်းပေါ် ပြေးကြရော။

လက်နှိပ်မီးရောင်တွေ ကိုယ်ပေါ် ကျလာပါရောဟေ့။

“ဟိုမှာ သူခိုးနှစ်ယောက် သီချိုင်းထဲမှာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ရပ်”

“ဆ ... ဆရာ ... ဘယ်လို ... လုပ် ... လုပ် ...”

“ပြေး ... ပြေး ... အိမ်ရောက်အောင် ... ပြေးဟ”

မလွယ်ပါဘူးဗျာ။ ဘေးဘယ်ညာပန်းညှပ်ပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ဦးကို ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာ သူခိုးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေရှင်းချိန်မရဘူး။ သွေးအလူးလူးနဲ့ မြေပုံကြား၊ ဂူကြား သတိလစ်လုဖြစ်ရောဗျာ။

နောက်ဆုံး ရဲစခန်းကို ရောက်သွားတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ သီချိုင်းကုန်းပေါ်မှာ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သူခိုးတွေက ခိုးရာပါပစ္စည်းအချို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တော့ ကျုပ်တို့ခိုးလာသလို ဖြစ်ပါရော။

ကျုပ်တို့ သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ပေါရီသာရဆေး ထိုးနေကြတာပါလို့ ပြောလည်း မယုံဘူး။ ဒါက အယောင်ဆောင်လုပ်ပြတာ။ အမှန်က သူခိုးတွေလို့ လိုက်ဖမ်းတဲ့သူများက အားရပါးရ သက်သေခံကြလို့ ...

ကျုပ်တို့သုံးယောက် ထောင် (၂) နှစ်စီ ကျသွားခဲ့ကြတယ်။

မုပွလင်ကျောက်ထုစခန်းမှာ ရဲဘက်တွေနဲ့ ကျောက်ထုခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ စူးစမ်းချင်လို့ အချောင်ခံရတာ ။ မသေတာ ကံကောင်းဗျာ။

*

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဘဝကို ရေစုန်မျောပြီး နေခဲ့လိုက်တယ်။ ရန်ကုန်ကို
ရောက်တော့ ဗိုလ်တထောင်က လူမိုက်တွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲကို
ဝင်ပါလားတဲ့။ စားဖို့ နေဖို့ရော၊ လုံခြုံရေးရော တာဝန်ယူမယ်တဲ့။

ငြင်းပယ်ခဲ့လိုက်တယ်။

သည့်နောက် လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ရဲ့ ညာလက်ရုံး၊ ဘယ်လက်ရုံးအဖွဲ့
ပုဇွန်တောင်ရေကျော် လူမိုက်အဖွဲ့၊ တာမွေကိုရောက်နေတဲ့ (တိုက်ကြီးသံပရာ)
တို့အဖွဲ့နဲ့လည်း ဆုံခဲ့ရတယ်။

သူတို့ကလည်း အတွေ့အကြုံများတဲ့ ကျုပ်ကို သူတို့အဖွဲ့ထဲ
ဆွဲသွင်းစည်းရုံးကြတယ်။

သူတို့တွေဆီမှာက လူစုံတာကိုး။

ခါးပိုက်နှိုက်၊ ဖောက်ထွင်း၊ လုယက်၊ လူသတ်၊ ပြန်ပေး၊ လူစုံပညာစုံပဲ။
အပိုင်စားတွေကလည်း သူ့နေရာနဲ့သူပဲ။

မီးရထားဘူတာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ကီလီဗောတံတား၊ အရက်ဆိုင်၊
ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း၊ အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ စသည်တို့မှာ
လူမိုက်အပိုင်စားတွေ ချပေးထားတယ်။

သူ့အပိုင်နဲ့သူ၊ သူ့အုပ်စုနဲ့သူပေါ့။

ခက်တာက သူတို့အချင်းချင်း နယ်ကျော်လို့ဆိုပြီး ပြန်ချကြ၊
ချောက်တွန်းကြ၊ လုပ်ကြံကြ၊ ထောင်ထဲရောက်ရင် ထောင်ထဲ၊ ရဲဘက်ရောက်ရင်
ရဲဘက်မှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ကြတာတွေကို ရွံ့မုန်းလို့ အားလုံးနဲ့
သင့်အောင်ပေါင်းပြီး နေခဲ့လိုက်တယ်။

ကျုပ် ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။

အဲဒီ လို နေရင်းက ကုလားသူဌေးမွန်နားဆိုသူနဲ့ အိန္ဒိယကို

ပါသွားတယ်။

ကုလားသူဌေးက ဘုံဘေမှာ ချယ်ဂါရီတွေ အများကြီးပိုင်ပြီး
ချမ်းသာတယ်။

သို့သော် သူက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ရှာဖွေစုဆောင်းထားတာ
ဝါသနာထုံတယ်။

အခြားချယ်ဂါရီပိုင် သူဌေးတွေက သူတို့ဝင်ငွေရရှိရေးကို
အဓိကထားပေမဲ့ သူဌေးဦးမွန်နားက သူလည်းဆွဲတဲ့ အလုပ်သမားကူလီ
ဆင်းရဲသားများကို ကြည့်လို့ ဆင်းရဲသားတွေက သူဌေးဦးမွန်နားကို
ချစ်ခင်လေးစားကြတယ်။

သူ့မှာ လူယုံစာရေးစာချီတွေရှိတော့ လုပ်ငန်းတွေကို စာရေးစာချီများနဲ့
လွှဲခဲ့ပြီး သူနဲ့ကျုပ်နဲ့က ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဝန်းကျင်ကို ခရီးလှည့်ခဲ့တယ်။
ဟိမဝန္တာတောထဲမှာက အိန္ဒိယဖက်ကီးတွေ၊ ဆာဒူးကြီးတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

သူဌေးက အထူးအဆန်းများကို ဝါသနာပါပြီး ပစ္စည်း
အဆန်းတွေကိုရရင် သူကြိုက်ရင် ကြိုက်ဈေးပေး ဝယ်တော့တာပဲ။

တစ်နေ့ တိဗက်ပြည်ဘက်ကို ရောက်သွားပြီးနောက် လူရိုးနဲ့
လုပ်ထားတဲ့ ပလွေတစ်ချောင်းကို ကြိုက်လို့ ဈေးကောင်းပေးဝယ်တယ်။
တိဗက်အဘိုးကြီးက မဝယ်ပါနဲ့လို့ ပြောတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းချင်တာလဲ။ ကြိုက်ဈေးကိုသာ ပြောပါ”

“ဒါ မကောင်းဘူး”

“မကောင်းမှန်းသိရင် အဘိုးကရော ဘာလို့ဆောင်ထားသတုံး”

“ကျုပ်က မကြောက်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်လည်း မကြောက်ပါဘူး အဘိုး။ ကျွန်တော် လိုချင်လို့ပါ”

“ဒီပလွေကို ဘာအရိုးနဲ့ လုပ်ထားသလဲ သိလား”

“ပြောပါ အဘိုး”

“ဒါလူရိုးနဲ့ လုပ်ထားတာ။ ဒါ အစိမ်းသေ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိုးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ပလွေ”

“ကျွန်တော်က နိုင်ငံပေါင်းစုံက ပစ္စည်းအဆန်းတွေ စုဆောင်းတဲ့ လူပါ”

သူဌေးကလည်း ဖြူဖွေးနေတဲ့ပလွေကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေတယ်။
အရမ်းလိုချင်နေတယ်။ ဈေးအမျိုးမျိုး တိုးပေးနေတယ်။

“မေတ္တာရပ်ခံလို့ မရဘူးလား သူဌေး”

“လိုချင်လို့ပါ အဘိုး”

“ကိုင်း . . . ဘယ်လိုမှ တားမရမှတော့ ယူသွားပါလေ။ တစ်ခု ကျုပ်ကြိုပြောလိုက်မယ်။ လပြည့်လကွယ်နေ့မျိုးမှာ သူဌေးဒီပလွေကို အသံထွက်အောင် မမှုတ်ပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လို မကောင်းတာတုံး”

“လူသေတတ်တယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

တကယ့်ရှာရှာဖွေဖွေပါပဲဗျာ။ တိဗက်နယ်စပ်တောရွာနေ အဘိုးကြီးထံက လူရိုးပလွေကို ဈေးကြီးကြီး ပေးပြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်။

တိဗက်အဘိုးအိုက တိဗက်ဘာသာစကားနဲ့ ဂါထာလား၊
မန္တန်လားမသိဘူး ရေရွတ်ပြီး ပလွေကို ဝါးဘူးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

သူဌေးရဲ့ ကျူတိုရီယယ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းပြခန်းမှာ
အရှေ့တိုင်းက ဘုရားကျိုး၊ အုတ်ခွက်၊ ကြေးရုပ်၊ ခဲရုပ်၊ မြေမီးဖုတ်၊
နတ်ရုပ်တွေလည်း ရှိတယ်။

ဓာတ်လုံးမျိုးစုံ လက်စွပ်တွေလည်း ရှိတယ်။

အီဂျစ်တို့၊ ဂရိတို့က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ကျောက်ရုပ်တုတွေရော၊
ကြွေထည်၊ မြေထည်တို့၊ ပိုက်ဆံ၊ စက္ကူအကျ၊ စစ်ဝတ်ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိတယ်။

အီရတ်တို့၊ အီရန်တို့၊ တရုတ်တို့က ကြေးခေတ်၊ သံခေတ်၊
ကျောက်ခေတ်ပစ္စည်း သေးသေးလတ်လတ် ကြီးကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးက ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေကလည်း
သူ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ကို ဝင်ရောက်လေ့လာကြတယ်။ စူးစမ်းကြတယ်။

တစ်နေ့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အရောင်အဆင်းရှိတဲ့
ပလွေကိုကြည့်ပြီး သူ့နောက်ခံရာဇဝင်ကို မေးတယ်။

သူဌေးက အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ ကုလားဟူစတန်နီစကားနဲ့ရော
သာသာဆန်းဆန်းလေး ရှင်းပြတယ်။ ဈေးနှုန်းကို မေးတယ်။

“ဒေါ်လာ တစ်ရာပါ”

“ဆင်စွယ်လား”

“နိုး . . . လူရိုး လူရဲ့လက်ဖျံရိုးနဲ့ လုပ်ထားတာ”

“အိုးဟို . . . အသံမြည်သလား”

“မြည်တယ်”

“မှုတ်ပြပါ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားတယ်”

သူဌေးက ကြိုက်ဈေးရတော့မှာမို့ ဝါးခွက်ထဲက လူရိုးပလွေကို ယူပြီး

ပါးစပ်မှာတော့လို့ မှုတ်ပြမယ်လုပ်ရော ကျုပ်က အမြန်လှမ်းတားလိုက်ရတယ်။

“သူဌေး . . . သူဌေး . . .”

“ဘာတုံး . . . ကုန်းဘောင်”

“မမှုတ်နဲ့လေ”

“ဘာလို့တုံး . . . ဘာလို့ မမှုတ်ရမှာတုံး။ သူ ဝယ်မလို့ဥစ္စာ”

“ဒီနေ့ လကွယ်နေ့လေ . . . သူဌေး”

“လကွယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး . . . ကုန်းဘောင်”

“တိဗက်အဘိုးကြီး ပြောထားတယ်လေ . . . သူဌေး။ ဒီပလွေကို လပြည့်လကွယ်နေ့မှာ မမှုတ်နဲ့။ ဟိုဒင်း ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ပြောတယ်လေ သူဌေး”

“သူပြောတိုင်း မင်း ယုံသလား . . . ကုန်းဘောင်”

“တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“ကျုပ် မယုံဘူး။ ဝယ်သူကြိုက်အောင် နမူနာအသံထွက် မှုတ်ပြရမှာပဲ”

ပြောနေ တားနေသည့်ကြားမှ သူဌေးက တိဗက်လူရိုးပလွေကို သူ့ရဲ့ပါးစပ်မှာ တွေ့ပြီး မှုတ်ပြလိုက်ရော . . .

ပလွေသံက လူတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက် ငိုရှိုက်တဲ့အသံမျိုး ထွက်လာတာကို ကျုပ် ကြားလိုက်ရတယ်။

အဲဒါ အံ့သြစရာပဲ။

ခါတိုင်း လပြည့်လကွယ် မဟုတ်သည့် ရက်တစ်ရက်မှာ သူဌေးဒီပလွေကို မှုတ်ဖူးတယ်။ သူက မြန်မာပလွေ၊ မြေပလွေ၊ သစ်သားပလွေ၊ အိန္ဒိယပလွေ၊ နှံကအစ မှုတ်တတ်တာကိုး။

အဲဒီ ရက်တုန်းက ဒီတိဗက်အရိုးပလွေကို မှုတ်စဉ်က ငှက်အော်သံစုံလို့ အသံမျိုးထွက်ခဲ့တယ်။ ငှက်သံ လေးငါးခြောက်မျိုး အသံမျိုး။

အခု မှုတ်လို့ထွက်လာသည့်အသံက မိန်းမတစ်ယောက် ငိုနေတဲ့အသံ။ နိုင်ငံခြားသားကလည်း ပလွေသံကို နားစွင့်ပြီး . . .

“ဘယ်ဈေး”

“ဒေါ်လာ တစ်ရာ”

“ကျုပ် နက်ဖြန်မနက် ငွေလာချေမယ်။ ရမလား”

“အိုကေ . . . ဒါဆို စရံငွေ နည်းနည်းပေးခဲ့ပါ”

ဒါနဲ့ နိုင်ငံခြားသား လူထွားကြီးက ဒေါ်လာငွေအနည်းငယ် စရံပေးခဲ့ပြီး ဘောက်ချာကို ယူလို့ထွက်သွားတယ်။

“နောက်နေ့ လာမယူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . သူဌေး”

“စရံငွေ အဆုံးပဲပေါ့”

ကံဆိုးပါတယ်ဗျာ . . . စရံငွေကို သူ့ကုတ်အကျအိတ်ထဲကို ထည့်တယ်။ အရိုးပလွေကို နှုတ်ခမ်းနဲ့စုတ်လိုက်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာနဲ့ မှန်ရှိုးကော့(စ်) ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး သူ့ကားကိုမောင်းလို့ အိမ်ကိုအပြန်မှာပဲ သူ့ကားကို နောက်ကနေ ဘရိတ်ပေါက်ပြီး အရှိန်သတ်လို့မရတဲ့ ကုန်တင်ကားက ဝင်ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်တာ သူဌေးရဲ့ကားဟာ အပေါ်ကို (၁၀) ပေလောက် မြောက်တက်ပြန်ကျပြီး မီးလောင်သွားခဲ့တယ်။ သူရပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆေးရုံကို ရောက်သွားချိန်မှာပဲ သူဌေးရဲ့ဇနီး သူဌေးကတော်က သူဌေးရဲ့အလောင်းကို ကြည့်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက . . .

သူဌေးကတော်ရဲ့ ငိုသံက မနက်ပိုင်းတုန်းက သူဌေး
တိဗက်အရိုးပလွေကို မှုတ်ပြစဉ်က ထွက်လာသည့် ပလွေသံနှင့်
ထပ်တူကျနေလို့ပါပဲဗျာ။

*

အပိုင်း (၅)

ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် သူဌေးမရှိတော့ ကျုပ်လည်း
ပြည်တော်ပြန်ဖို့ပြင်ရတာ ပေါ့။

ကျုပ်အပေါ် အစစအရာရာကောင်းတဲ့ လူပါဗျာ။ သို့သော် သူက
ဂမ္ဘီရပစ္စည်းများရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို မယုံကြည်ဘူးလေ။

အဲဒီ ရဲ့ အကျိုးဆက်ကို သူ ခံစားလိုက်ရတာ ပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် ထိုင်းနိုင်ငံကို ရောက်သွားတယ်။ ငါးဖမ်းသင်္ဘော (
တန်ကေး)မှာ အလုပ်ရတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်က ထိုင်းသူဌေးမ ချောချော၊ လှလှ၊
တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲဗျ။

သူက ကျုပ်ကိုသဘောကျတယ်။

ကျုပ်က ပြဇာတ်မင်းသား လုပ်ခဲ့ဖူးသူဆိုတော့ အသားဖြူဖြူ၊
ရုပ်ရည်သန့်သန့်ဆိုတော့ သူဌေးမက ကျုပ်ကို အရမ်းခင်နေတာ။

ပထမ သူ့အနီးမှာ ခေါ်ထားတယ်။

ကျုပ်ကို ဝတ်စားကောင်းလှတွေ ဆင်တယ်။ စားကောင်း
သောက်ဖွယ်များ ကျွေးတယ်။ အရက်တိုက်တယ်။ ကျုပ်က အရက်မသောက်ဘူး။

သူဌေးမက မူးလာရင် ဖက်လိုက်၊ နမ်းလိုက် သူ့ရဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပွတ်လိုက် လုပ်တယ်။

ကျုပ်က အဲဒီ ကိစ္စမှာ ဝါသနာမပါဘူး။

ရောဂါလည်းကြောက်တယ်။ ကျုပ်တို့ခေတ်တုန်းက အေ(စ်) ရောဂါ မပေါ်သေးဘူး။ ကာလသားရောဂါလို့ ခေါ်တဲ့ ဂနီရီးယားတို့၊ ဆစ်ပလစ်တို့ အားကောင်းတဲ့ အချိန်ကိုး။

ကျုပ်က သူမလို ချောချောလှလှသူဌေးမကို ငြင်းပယ်လို့ သူဌေးမက ကျုပ်ကို အရမ်းအံ့ဩနေတယ်။ ယောက်ျားမှ ဟုတ်ရဲ့လားတဲ့။ ရိတယ်၊ ရစ်တယ်။ လှောင်တယ်။

ကျုပ် နိုင်ငံခြားသူကို မချစ်ချင်ဘူး။ မယူချင်ဘူး။

ယူချင်းယူရင် မြန်မာလူမျိုး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အမျိုးသမီးကိုပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာချမ်းသာ တွေ့ရင်ယူမယ်။

သို့သော် သူဌေးမက ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း အမျိုးမျိုး သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတယ်။ ကျုပ်ကို ချောင်းမြောင်းလေ့လာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူ တွေရှိမှန်းလည်း ကျုပ် ရိပ်မိတယ်။

ကျုပ် သူမအနီးအနားမှာ ဆက်နေရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဇာတ်ပျက်သွားနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် ပင်လယ်ထွက်ငါးဖမ်းတဲ့ တန်ကေးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့လိုက်တယ်။ အမှန်က မြန်မာရေပိုင်နက်ထဲဝင် ငါးခိုးဖမ်းရတာ ။

ကုန်းပေါ်မှာက ငါးစည်သွပ်လုပ်ငန်းတို့၊ ငါးမုန့်လုပ်ငန်းတို့ ရှိတာကိုး။

တစ်နေ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ငါးဖမ်းထွက်နေချိန် လှိုင်းလေကလည်း ဒီနေ့ကျမှ ကြီးနေလို့ ပိုက်ကိုဖော်ပြီး ပြန်ဖို့လုပ်နေချိန် . . .

လေမိုးနဲ့ လှိုင်းလူးပြီး ငါးဖမ်းစက်လှေ စောင်းသွားချိန်မှာ ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က ရိုက်ချလိုက်တာ ကျုပ် လှိုင်းထန်နေတဲ့ ပင်လယ်ရေထဲကို ကျပြီး ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် မျောပါသွားပါရောဗျာ။

ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ . . .

ကျုပ် ရေထဲမျောနေတဲ့ ငှက်ပျောတုံးကြီးတစ်တုံးကို ဖက်ပြီး မျောပါနေတုန်း မြန်မာငါးဖမ်းလှေက မြင်လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ တံငါရွာမှာ ခဏနေရင်းက ဗေဒင်ဟောတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနဲ့ သွားတွေ့တာပဲဗျ။

ရသေ့အိုကြီးဗျ။

သူက ကျုပ်ရဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကိုမေး၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်က လက္ခဏာများကို ကြည့်ပြီး ဟောတော့တာပဲ။

“မင်းက မရဏဗွား”

“သေကိန်း ခဏခဏ ကြုံရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းမသေနိုင်ဘူး”

“မင်း ဘယ်တော့မှ မိန်းမမရဘူး”

“မိန်းမတွေက မင်းကို ချစ်တယ်”

“မင်းဇာတာက ဘုန်းကြီးရဲ့ဇာတာ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“မင်းဘဝမှာ မြဲမြဲတဲ့ အလုပ် ဘာမှမရှိဘူး”

“သို့သော် တစ်နေ့ မင်း ဆရာကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်ရဦးမယ်။ လူတိုင်းက မင်းကို အံ့သြလေးစားကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား . . . ရသေ့ကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ရဟန်းသုံးဝါ ဝတ်လိုက်ပါ။ သုံးဝါစေ့ရင် ငါ့ဆီကို ပြန်လာပါ။ ငါ မင်းကို ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေကနေ စောင့်နေမယ်။ ငါ့နာမည်ကို မှတ်ထား။ ရသေ့ကြီး ဦးဓာတ်လုံးလို့”

“သင်္ကန်း မဝတ်ခဲ့ရင်ရောဗျာ”

“အချုပ်နဲ့ ထောင်ထဲမှာပဲ နေရတာ များမယ်”

“ကျွန်တော်က မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူလည်း ကံမကောင်းရင် အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲ ရောက်တာပဲကွ။ သွားတော့ . . .။ ဒီမှာ မောင်ကုန်းဘောင် . . .”

“ခင်ဗျာ . . . ဘရသေ့”

“မင်းနဲ့ငါ ပြန်ကို ဆုံရမှာပါကွ။ ငါ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေ ဘုရားကစောင့်နေမယ်။ သုံးနှစ်နော် . . . သုံးနှစ်”

*

အခန်း (၆)

ကျုပ် ရသေ့ကြီး ဦးဓာတ်လုံးနဲ့ ခွဲခွာပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
မောင်ဘချစ်လုပ်လို့ လျှောက်သွားလိုက်တာ သုံးကြိမ် အဖမ်းခံရတယ်။

မသင်္ကာမှုနဲ့ တစ်ကြိမ်၊

ခါးပိုက်နှိုက်က ပြေးမလွတ်တော့ သူဖြတ်ပြေးတဲ့ဆွဲကြိုး

ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲကို ထည့်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် တစ်ကြိမ်၊

ကားအသစ်တစ်စီးကို မမြင်ဖူးလို့ အနီးကပ်ကြည့်မိတာ
အဲဒါမီးလုံးဖြုတ်ခိုးဖို့ လုပ်ပါတယ်ဆိုပြီး ဝိုင်းဖမ်းလို့ တစ်ကြိမ်၊

သုံးကြိမ် အချုပ်နဲ့ထောင်ထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်။

သည်တော့မှ ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံးဟောခဲ့တာ မှန်ပါကလားလို့
ယုံကြည်ပြီး ဒီအတိုင်းသာဆက်သွားရင် အချုပ်နဲ့ထောင်ဟာ ငါ့အိမ်ငါ့ယာ
ဖြစ်နေမှာပဲလို့ သိလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ထောင်ကလွတ်ရော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ
သင်္ကန်းဝတ်ခဲ့လိုက်တယ်။ သိဒ္ဓိတင်လိုက်တာပေါ့ကွာ။

တယ်ဟုတ်ပဲဗျာ။ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့က ဘဝ တယ်လုံးခြုံပဲကိုး။

ကျုပ်ဆရာဘုန်းကြီးကလည်း ကျုပ်ကိုခင်တယ်၊ ယုံတယ်ဗျာ။

ကျုပ်ကို တရားထိုင်နည်းတွေ သင်ပေးတယ်။

စွန်းလွန်းနည်း၊ သဲအင်းဂူနည်း၊ လယ်တီနည်း၊ မိုးကုတ်နည်း အစုံပဲဗျ။
အဲဒီ က မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ နည်းကိုကြိုက်လို့ ကိုယ်နဲ့သင့်တဲ့
စရိုက်ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူပြီး ကျေးဇူးရှင်ဆရာဘုန်းကြီးကို အခွင့်ပန်လို့
ခရီးထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ပုပ္ပားမှာ တစ်နှစ်ကြာတယ်။

မြသပိတ်တောင်မှာ (၆) လ ကြာခဲ့တယ်။

ကေလာသမှာ (၃) လ ကြာတယ်။

ပြည် ဖိုဝင်တောင်မှာ (၁) လ ကြာတယ်။

ရှမ်းပြည်မှာ (၆) လ ကြာခဲ့တယ်။

ကုလားမတောင်မှာ (၆)လ ကြာခဲ့တယ်။

မဟာမြိုင်တောထဲကို အတွေ့အကြုံရအောင်

တောထွက်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ လိုက်သွားတာ။ ကျုပ် ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီး သေမလို ဖြစ်ပါရောဗျာ။ အဲဒါ ဆေးရုံရောက်သွားပါရော။ ဒီမှာ သင်္ကန်းချွတ်ဘဝကို ရောက်ပြီး ငှက်ဖျားရောဂါကို ကာလအတန်ကြာကုမှ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

ကိုယ်လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ရက်တွေကို ပြန်စစ်ဆေးလိုက်တော့ ...

သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိခဲ့ပြီပဲကိုး။

ကျုပ်နဲ့ ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံးတို့ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေ

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ချိန်းထားတာ သွားသတိရတယ်။

ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံး ရှိမှရှိပါ့မလား။

ပျံလွန်တော် မူသွားပြီလား။

ဟိုက် ... အဲဒီ ညမှာပဲ ကျုပ်ကို အိမ်မက်ဆိုး မက်ပါရောဗျာ။

ရသေ့ကြီး ဦးဓာတ်လုံးရယ်...

အနက်ရောင်ခေါင်းထဲကနေ ထလာပြီး ကျုပ်ကိုခေါ်နေတာဗျာ။

“ဟေ့ကောင် ... ကုန်းဘောင်၊ လာခဲ့”

“ဗျာ ... ရသေ့ကြီး ... ကျုပ် ... ကျုပ် ... ဘယ်ကိုလာရမှာတုံးဗျာ”

“ငါ့ဆီကိုလာ ... ဒီကိုလာ ...”

“အမလေးဗျ ... ကျုပ် ... ကျုပ် ... မလာပါရစေနဲ့ဗျာ”

သူက ခေါင်းနက်ကြီးထဲက အော်ခေါ်၊ ကျုပ်က ငြင်းဆန်၊ ဒီမှာပဲ

ခေါင်းထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရာကနေ လက်ကြီးတစ်ဖက် ဆန့်ထွက်လာပြီး

နောက်ကျပ်ရဲ့ ကုပ်ကိုဆွဲပြီး သူနေတဲ့ ခေါင်းနက်ကြီးထဲ ဆွဲထည့်လို့

ခေါင်းဖုံးကြီးဝုန်းခနဲ ပိတ်ချလိုက်ရော ...

ကျုပ်လည်း အမလေးဗျ ... အော်ရင်း အိပ်ရာကနေ လန့်နိုး၊
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေကို ရွှဲနစ်နေတာပဲ။

“ဟူး ... ငါ့ကို ရသေ့ကြီးခေါ်နေပြီနဲ့ တူရဲ့။ ငါ့ကို အတူသေဖို့
ခေါ်နေတာလား၊ အတူနေဖို့ ခေါ်နေသလား မသိဘူး။ သုံးနှစ်ကလည်း စေ့သွားပြီ။
ငှက်ဖျားကလည်း ပျောက်နေပြီ၊ ငါ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ငါတစ်ခုခုကို
ကြိုးကြိုးစားစား စောက်ချလုပ်မှဖြစ်မယ်။ ငါ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး။
ငါ့အဖေနဲ့ အမေလည်း သေသလား ရှင်သလား မသိဘူး။ ငါ သိပ်မှားနေပြီးနဲ့ တူရဲ့”

တစ်ညလုံး စဉ်းစားတယ်။ မိုးလင်းရော လွယ်အိတ်ကောက်လွယ်ပြီး
မော်လမြိုင်သွားမည့် ကားကို စီးလို့ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေကို ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

ညနေ (၃)နာရီလောက်မှာ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေကို ရောက်ခဲ့တယ်။
တောင်ခြေမှာ ဇင်းကျိုက်ဘုရားရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်ပြီး မေးရင် ရမှာပဲ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲဝင်တော့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။
ဘယ်သွားနေကြလဲ မသိဘူး။ တောင်ပေါ်များ ရောက်နေကြလို့လား။

ခွေးသုံးကောင်က ကျုပ်ကို ကျားစီးဖားစီး ဟောင်နေတာနဲ့ တော်ကြာ
သူခိုးဆိုပြီး ဝိုင်းဖမ်း အချုပ်ထဲထည့်ရင် ဒုက္ခ။

ဒါနဲ့ ကပ္ပာကယာ ပြန်နောက်ဆုတ်ထွက်ရော ...

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဗျာ ... ဗျာ ...”

ဘေးနားကနေ ဟောက်ခေါ်တဲ့အသံ။ ခေါင်းနုပန်းကို ကြီးပါရောကွာ။
အချုပ်ထဲ ရောက်ရပြန်ပြီနဲ့ တူပါရဲ့။ ကြည့်လိုက်တော့ အရူးတစ်ယောက်ဗျာ ...
မင်းသားလိုဝတ်ထားတယ်။

ခေါင်းပေါ်မှာ စက္ကူစုတ်ခေါင်းပေါင်းနဲ့ တောင်ရှည်ပုဆိုးနဲ့။

အကျမပါဘူး။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ဗျာ . . .”

“မင်းက အရူးလား . . . ဟက်လား”

ဘုရားရေ . . . အရူးက အကောင်းကို အရူးလားတဲ့။

“မင်းကြည့်ရတာ အရူးနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ကျုပ် . . . ကျုပ်က အကောင်း။ ခင်ဗျားသာ . . . အရူး . . . အရူး”

“ငါက အရူး၊ မင်းက အနှမ်းကွ။ မင်းလည်း

လျှောက်သွားနေတဲ့အကောင် ငါလည်း

လျှောက်သွားနေတဲ့ ကောင်ပဲ။ မင်းလည်း အရူး၊ ငါလည်း အရူးပဲ။ ပြော . . . မင်း

ဘာအကူညီလိုလဲ။ ရွှေလား၊ ငွေလား၊ ထမင်းဟင်းလား၊ အိမ်လား၊

တိုက်လား၊ မိန်းမလား”

သူ့ကြည့်တော့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အကျမရှိဘူး။ ကျုပ်ကို ဘာလိုလဲတဲ့။

“ဟေ့ကောင် . . . အရူးသစ်”

“ဗျာ . . . အဲ . . . အဲ . . .”

“မင်းကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေပုံပဲကွ။

ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့ . . . အဟေ့ဟေ့ . . . အဟား . . .”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“မင်းရှာနေတာ လူလား၊ ရဟန်းလား၊ ရသေ့လား၊ မယ်သီလလား”

“အယ် . . .”

“မြန်မြန်ပြောကွ။ အင်္ဂလန်မှာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ ညစာအတူစားဖို့ သွားရဦးမယ်”

တယ်ဟုတ်တဲ့ အရူးပါလား။ ဒါနဲ့ ပြောရတယ်။

“ကျုပ်တွေ့ချင်တာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပါဗျာ”

“နာမည်ဘယ်သူတုံး။ ရွှေဘလား၊ တင်ညွန့်လား၊ ချီးဗူးလား”

“ရသေ့ကြီး ဦးဓာတ်လုံးဗျ”

“ဪ . . . ဪ . . . ဦးဓာတ်ပြားလား”

“ဓာတ်လုံးဗျ . . . ဓာတ်လုံး၊ ရသေ့ကြီး ဦးဓာတ်လုံး . . . သီလား”

“ဟင့်အင်း . . .”

“တောက် . . .”

ကျုပ်လည်း အရူးနဲ့ပြိုင် ဒေါကန်နေရင် မကောင်းလို့ တောက်တစ်ချက် ခက်ပြီး လှည့်ထွက်ရော . . .

“ဒီမယ် ကိုကုန်းဘောင် . . .”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

“မင်းနာမည် ကိုကုန်းဘောင် မဟုတ်ဘူးလား။ ပြော . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျား ကျုပ်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“အဲဒါ မမေးနဲ့။ ကိုယ့်လူရှာနေတဲ့ ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံးဆိုတာ ဟိုမှာတွေ့လား . . . ထိုင်ရှိခိုးနေတဲ့ ကျောက်တုံးလူကြီး”

“တွေ့တယ်”

“အဲဒီ ကျောက်ရုပ်လူကြီးရဲ့ရှေ့က ကျောင်းသင်္ခမ်းဟာ
ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံးရဲ့ နေရာပဲ။ သွားတော့”

“အဟုတ် . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ ရူးပေမဲ့ မလိမ်ဘူး။ မညာဘူး။ မဟုတ်က ဟုတ်က
မပြောဘူး။ သွားတော့။ မောင်ရင့်ကို စောင့်နေတယ်”

“ဟင် . . . အင် . . .”

အံ့ဩစရာပါလားကွာ။ ကျုပ်နာမည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးတဲ့ အရူးက
သိနေတယ်။ ပြီး သူကပြောသေးတယ်။ ရသေ့ကြီး စောင့်နေတယ်တဲ့။ သူက
ပြောလို့လည်းဝရော ဟိုးဇင်းကျိုက်တောင်တက်လမ်း အတိုင်း တောင်ပေါ်ကို
ပြေးတက်သွားပါရောဗျာ။

သူလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း လူကျောက်တုံး (ကျောက်တုံးက
လူတစ်ယောက် ထိုင်ကန်တော့ နေသည့်အတိုင်း ရှိနေ၏) တောင်ငယ်ကို
ကျော်လိုက်ရော ရေကျတဲ့ ကျောက်ကုန်းကြားက ဝါးကျောင်းလေးရှေ့မှ
ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံးကို တန်းမြင်ရပါရောဟေ့။ သူက ဖိုထိုးနေတာကိုး။
ဖိုမီးကလည်း ရဲလို့။ ဖားဖိုကလည်း ကြိုးတစ်ချက်ဆွဲရင် ရှူးရဲဟဲနဲ့။

ပြာမှုန့်တွေကလည်း သူ့ခေါင်းတုံးပေါ်မှာ ဝဲပျံနေတယ်။

ပြီး . . . မီးရဲရဲဖိုပေါ်ရှိ လုံကို ညှပ်နဲ့ကိုင်ပြီး စစ်ဆေးရဲ့။

“ဘရသေ့ . . .”

“ရောက်လာပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရောက်ပါပြီခင်ဗျ”

“ငါခေါ်တဲ့အသံ မင်းကြားရလို့လားဟ ... ငါ့ကောင်ရဲ”

“ဗျာ ... အဲ ... အဲ ... ဘယ်လို ...”

“မနွေတုန်းက မင်းကို ငါခေါ်တာလေကွာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ပထမတော့ ကျုပ် ကြောင်သွားတယ်။ မနွေတုန်းက သူခေါ်သတဲ့။

နောက်မှ ညတုန်းက အိမ်မက်ကို ပြေးသတိရလိုက်တယ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူခေါ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ တိုက်ဆိုင်မှုနေမှာပါ။

ဒါနဲ့ ဟုတ်မဟုတ်သိချင်လို့ ကျုပ်က မေးရော ...

“ရသေ့ကြီး ...”

“ဘာတုံးကွ”

“ခေါင်းနက်ကြီးရောဗျ”

“ဟောဟိုမှာလေကွာ ... အိပ်ချင်ရင် ဝင်အိပ် ... ကိုယ့်လူရေ ... ဟား .
.. ဟား ... ဟား ...”

“ဟင် ...”

ဟုတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်အိမ်မက်ထဲက ရသေ့ကြီးဝင်အိပ်တဲ့

သစ်နက်ခေါင်းကြီးကို ဝါးကျောင်းပေါ်မှာ မြင်နေလိုက်ရရော၊ အံ့ရောဗျာ။

ဒါနဲ့ မနွေညတုန်းက ကျုပ်မက်ခဲ့တဲ့ အိမ်မက်က ရသေ့ကြီးဒီကနေ လှမ်းခေါ်ပေးလိုက်တဲ့ အိပ်မက် သေချာပြီပေါ့။

ကျုပ် ရသေ့ကြီးကို အထင်မသေးရဲတော့ဘူး။

သူပြောသမျှတွေကလည်း မှန်နေတာချည်းပဲလေဗျာ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်က သူ့ဖိုရုံမှာ ထိုင်ပြီး သူလုပ်သမျှကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူကလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘူး။

ကျုပ်ကလည်း အင်္ဂါရတ်ဖိုရုံ အတွေ့အကြုံလေးရှိခဲ့ဖူးတော့ ဖားဖိုမီးကို
ဆွဲပေးတယ်။ ပြင်းပြင်းဆွဲလိုက်၊ ဖော့ဖော့ဆွဲလိုက်၊ ခပ်လေးလေးဆွဲလိုက်
လုပ်ပေးတော့ ရသေ့ကြီးက သဘောကျပြီး ပြုံးနေတယ်။

“မင်း မီးအကြောင်းသိလား . . . ကုန်းဘောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဘင်ရော သိလား”

“သိတယ်”

“နာရော သိလား”

“သိတယ်”

“ရွတ်ရော သိလား”

“သိပါတယ်”

“ပြဒါး . . .”

“သိ . . .”

“ခဲ . . .”

“သိ . . .”

“မီးစိမ်း၊ မီးကျက် . . .”

“သိ . . .”

သည့်နောက် သူက အင်္ဂါရတ်ဆိုင်ရာ အခေါ်အပြောများကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြေတယ်။ သူ
သဘောကျနေတယ်။

“မင်း ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ . . . သိလား”

“သိတယ်”

“ပြဒါးသေ၊ သံသေ သိလား”

“သိတယ် . . . မမြင်ဖူးဘူး”

သူ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ရသေ့ကြီး . . .”

“ဘာတုံး”

“ကျုပ် ဇင်းကျိုက်ဘုရားအဝင်ဝမှာ အရူးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“အင်း . . . ပြော”

“သူက ကျုပ်ရဲ့နာမည်ရော၊ ကျုပ်ရောက်မည့် အချိန်ရော၊

ရသေ့ကြီးကိုရော သိနေတယ်”

“အင်း . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့ကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ သူက ဘာလဲ”

“ဝိဇ္ဇာပဲကွ”

“ဗျာ . . . ဝိဇ္ဇာ။ ဘာဝိဇ္ဇာတုံး . . . ရသေ့ကြီးရ”

“တောင်တက် တောင်ဆင်း ဝိဇ္ဇာပဲကွ”

“ဗျာ . . .”

“သူလည်း ကျင့်ရင်း ရှာရင်း စုရင်းကနေ စည်းနည်းနည်း စောင်းသွားလို့

ခုလိုဖြစ်နေတာ။ ငါ့ဆီ ပညာလာသင်ဖူးတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် အကြားအမြင်လေး

ဘာလေးရနေတယ်။ ခုတော့ ဟိုတောင်ပေါ်ကို ဆင်းလိုက် တက်လိုက်လုပ်နေလို့

တောင်တက်တောင်ဆင်းဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်ရတာ ။ အတတ်ကျူးနေလို့ ငါလည်း
သူ့ခေါ်မသုံးတော့ဘူး။ မင်းလည်း အတတ်မကျူးနဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ငါနဲ့နေမှာလား”

“ရသေ့ကြီးပဲ သုံးနှစ်ပြည့်ရင် လာတွေ့ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းက ငါ့ကို ဆရာလုပ်မှာလား။ တပည့်ခံမှာလား”

“တပည့်ခံမှာပါ . . . ရသေ့ကြီးရ”

“ကောင်းပြီ . . . ဟောဟိုက စည်ပိုင်းထဲကို ဟိုရှေ့က
စမ်းချောင်းထဲကရေ ပြည့်အောင်ခပ်ထည့်စမ်းကွာ။ သွား . . .”

ဒါနဲ့ ဆရာသမားခိုင်းတဲ့အတိုင်း လေးထောင့်သံပုံးနှစ်လုံးနဲ့
ရေထမ်းတင်ပြီး ဖြည့်လိုက်တာ စည်ပိုင်းက (၆)ထမ်းဝင် စည်ပိုင်းပါဗျာ။ (၁၀
)ထမ်းလည်း မပြည့်ဘူး။ (၁၅)ထမ်းလည်း မပြည့်ဘူး။

ရေစည်လည်း မပေါက်ဘူး။ မပေါက်ပဲနဲ့ ရေက ခပ်ထည့်တိုင်းကို
မပြည့်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

“ကုန်းဘောင် . . . ပြည့်ပြီလားဟေ့”

“မ . . . မ . . . ပြည့်သေးဘူးဗျာ”

“ပြည့်အောင်ဖြည့် . . . ငါ့လူရေ”

“ထူးဆန်းပါဗျာ . . . ဘယ်လိုဖြည့်ဖြည့် ရေက မပြည့်ဘူး။ ကျုပ်လည်း
ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ လျှာလည်း ထွက်နေပြီ”

“ကျုပ် . . . ကျုပ် သေသွားရင်တောင် . . . မ . . . မပြည့်ဘူးဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .

မင်းကသာ မပြည့်ဘူးပြောတယ်။ ဟိုမှာ ရေကိုလှုံလို့”

“ဟင် . . . ဟုတ်ရဲ့လားဗျ . . . ရသေ့ကြီးရ”

“ဟုတ်လွန်းလို့ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . မြည်လို့။ ဟား . . .

ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

*

အခန်း (၈)

ရသေ့ကြီးထံမှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျုပ်တပည့်လုပ်ပြီး သူခိုင်းသမျှကို လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို အဂ္ဂိရတ်ထိုးနည်း သင်မပေးဘူး။ ဖိုကြိုးပဲ ဆွဲခိုင်းတာ သုံးနှစ်။

ရေခပ်ခိုင်း၊ ထင်းခွဲခိုင်း၊ ဆေးမြစ်ရှာခိုင်းပြီး . . .

ဒီဆေးမြစ်က ဘယ်လိုအသုံးဝင်တယ်၊ ဟိုဆေးမြစ်ကို ဘယ်လိုသုံး ဒါပဲပြောတယ်။ မီးသွေးကုန်ရင် ဈေးရှိရာသွားခိုင်းပြီး မီးသွေးတစ်အိတ်ဝယ်ခိုင်းတယ်။ သူ့ကိုညကျရင် မအိပ်မချင်း နှိပ်ပေးရတယ်။ သူက အနင်းခံရင်း သူကြုံခဲ့ရတဲ့ အထူးအဆန်းဘဝတွေကို တစ်ညတစ်မျိုး ပြောပြတာ။ စာရေးတတ်ရင် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်အတိုင်း နေမှာပဲ။

တစ်နေ့လည်း ကျရော . . .

“ကုန်းဘောင် . . .”

“ဗျာ . . . ရသေ့ကြီး”

“မီးသွေးတစ်အိတ် သွားဝယ်”

“ဟုတ်...”

“မြန်မြန်လာ... ဟိုဝင်ဒီဝင် မဝင်နဲ့။ ဒီနေ့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်...”

အဲဒါ ပိုက်ဆံကိုင်ပြီး တောင်အောက်ကိုဆင်း ဈေးရှိရာကို သွားပြီး မီးသွေးအိတ်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းရင်း လမ်းကိုအကူး...

“ဖောင်း...”

“ကျွီ... ကျွီ...”

“အား... အား...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အထမ်းနဲ့ လူကို တိုက်မိသွားပဟဲ့”

ကျုပ် အဲဒါပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကို ကားတစ်စီး ဝင်တိုက်သွားတယ်။ မီးသွေးအိတ်ရော၊ လူရော လွင့်စင်ပြီး သတိမေ့သွားတယ်။

ကျုပ်သတိရတော့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတယ်။

ဆရာဝန်နဲ့ ဆရာမများက ကျုပ်ပြန်သတိရလာလို့ ဝမ်းသာကြတယ်။ ကျုပ် ဆေးရုံပေါ်မှာ သတိမေ့မြောနေတာ (၃)ရက်ရှိပြီတဲ့။ ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါး လာလာကြည့်သတဲ့။

အားလုံးက ကျုပ်အတွင်းဒဏ်ထိပြီး သေမှာပဲလို့ ကောက်ချက်ချကြသတဲ့။ နံဘေးခုတင်ကလူတွေက ကျုပ်ကို ရသေ့ကြီးတစ်ပါး လာကြည့်ပြီး ပါးစပ်ထဲကို ရေစက်တွေ ချပေးသတဲ့။

‘မသေပါဘူးကွာ’ ဆိုတာကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ပြောပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ အင်္ဂါရတ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ပေးသွားတယ်တဲ့။

ကျုပ် အခု သတိပြန်ရပြီ။ ဆရာဝန်က ဘယ်လိုနေသေးသလဲလို့

မေးတယ်။

“ကောင်းပါတယ် . . . ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခေါင်းမူးသလား”

“မမူးပါဘူး”

“အန်ချင်သလား”

“မအန်ချင်ပါဘူး”

“ခေါင်းထဲက တစ်ဆစ်ဆစ်ကိုက်သလား”

“မကိုက်ပါဘူး”

“အမြင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသလား”

“မဝါးပါဘူး အကုန်မြင်ရတယ်”

“ရှေ့ကြောင်း နောက်ကြောင်း မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အိုကေ . . . ရိုက်”

ဆရာဝန်ကြီး ဝမ်းသာသွားတယ်။ နောက်နေ့ ကျုပ်

ဆေးရုံကဆင်းခဲ့ရတယ်။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ကျုပ်ဆရာရသေ့ရှိရာကို သွားရော
ရသေ့ကြီး မရှိတော့ဘူး။ သူ့ခေါင်းနက်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဖိုရုံနဲ့ ဖိုပစ္စည်းပဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်တော့ ဖိုရုံအမိုးမှာ စာတစ်စောင်ခေါက်

ထိုးထားတာကို တွေ့လို့ ယူဖတ်လိုက်ရော . . .

ကုန်းဘောင်

ရှင်အဇ္ဈဂေါဏလည်း ရွှေဖြစ်တဲ့ဓာတ်လုံးကိုရဖို့ သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ရင်းခွဲရတာ ပဲ။ မင်းကိုလည်း ငါ မိုးကြိုးဓာတ်လုံး လက်စွပ်တစ်ကွင်းပေးခဲ့တယ်။ မင်းကြီးပွားလာရင် ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရား ကိုးဆူတည်ကွာ။ ငွေကို အများကြီး လက်ထဲမှာမထားနဲ့။ ငွေရှိနေရင် အန္တရယ်များတယ်။ ဘုရားကိုးဆူတည်ပြီးရင် နောက်ဆုံးစေတီတော်မှာ မင်းရဲ့လက်စွပ်ကို ဌာပနာလိုက်တော့။

အဲဒီ လက်စွပ်အကြောင်းကို ဘယ်လိုပဲ ထူးခြားထူးခြား လုံးဝ မပြောရဘူး။ ဒါ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ ငါပေးခဲ့တာ။ မင်းလည်း ဒါကို ရဖို့ ရင်းခွဲရတာ မနည်းပါဘူး။ ငါတပည့် နောက်ဆုံးစေတီ တည်ချိန်ရောက်ရင်တော့ မင်းယုံကြည်စိတ်ချရသူကို ပြောချင်ပြောခဲ့ပေါ့။

အဲဒီ လက်စွပ်ကို လုံးဝမရောင်းစားနဲ့။ ရောင်းစားတာနဲ့ အလိုလို လောင်မီးကျသလိုဖြစ်ပြီး ဘဝကူးမကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အမွေအဖြစ် မပေးခဲ့နဲ့။

မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မထိုက်ဘူး။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ မရှိဘဲ အဲဒါကိုသုံးရင် အမှားတွေ အများကြီး ကြုံရတတ်တယ်။

မင်းလည်း ကိုးတောင်ပြည့် ကိုးဆူတည်ပြီးရင် ဘဝကူးကောင်းအောင် လုပ်တော့။ ငါ့လည်း မရှာနဲ့၊ မမေးနဲ့။ ငါလည်း ဘဝကူးကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ ဝိမုတ္တလမ်းကို သွားပြီ။ မင်းလည်း အဲဒီ လမ်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီး မင်းအစီအစဉ်နဲ့ မင်းသွားတော့။

ရသေ့ကြီး ဦးဓာတ်လုံး

ရသေ့ကြီးဟာ ကျုပ်ကို အဲဒီ ဓာတ်လုံးလက်စွပ်နဲ့ စာတစ်စောင် ပေးခဲ့ပြီး

ပျောက်သွားတာ ယနေ့အထိ စုံစမ်းလို့မရဘူး။ သူ့အကြောင်း သိသလောက်က ရသေ့ကြီးဦးဓာတ်လုံးက မန္တလေးတောင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီရဲ့ တပည့်လို့လည်း ကြားရတယ်။ အဘအောင်မင်းခေါင်တို့ ရွာသားလို့လည်း ကြားရတယ်။

အဲဒီ မိုးကြိုးရွာဓာတ်လုံးလက်စွပ်လေး ရပြီးနောက်ပိုင်း ကျုပ် ဘာလုပ်လုပ် ကြီးပွားလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ လုံးဝမရခဲ့ဖူး။

ငွေများများစုမိတိုင်း ကျုပ်ဓာတ်လုံးကျရာအရပ်မှာ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ တည်ခဲ့တာ ရှစ်ဆူရှိသွားပြီ။

သင်္ကန်းဝတ်ခဲ့တာလည်း ရှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ အခု ကိုးဆူမြောက်ကို ကျုပ် မိဘများခေါင်းချခဲ့တဲ့ ရွှေဘိုမှာ တည်မယ်။ ရသေ့ကြီးရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဌာပနာတည်၊ ဒီလက်စွပ်ဟာ ဓနသိဒ္ဓိပြီးမြောက်တဲ့ ဓာတ်လုံးလက်စွပ်ပဲ။

လောဘသားများ လက်ထဲရောင်ရင် အာနိသင်ပြယ်လိမ့်မယ်။ ကိုင်း . . . စာရေးဆရာ၊ မှတ်ထားဗျ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာအဂ္ဂိရတ်ပညာက စွမ်းပြီဟေ့ဆို ဝီယသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ ရောဂါဘယသိဒ္ဓိ ပြီးတဲ့ ဓာတ်လုံးမျိုး ရှိကို ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ထိုက်တန်မှလည်း ရတယ်။

သို့သော် . . .

အဲဒီ သိဒ္ဓိဝင် ပစ္စည်းမျိုးဟာ တစ်စုံတစ်ဦးလက်ထဲမှာ ကြာကြာနေလို့ မရဘူး။ အချိန်စေ့ရင် သူ့ဌာနေကို သူပြန်သွားတာမျိုး ရှိတယ်။ ယုံချင်လည်း ယုံ၊ မယုံချင်လည်းနေ ဟုတ်ပြီးလား။

ကျွန်ုပ်သည် အဘဦးကုန်းဘောင် အမည်ရှိ လူကြီး ပြောသမျှကို အံ့အံ့သြသြ နားထောင်ရင်း ထူးဆန်းသော မိုးကြိုးရွာကွပ်ဓာတ်လုံးလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်းက အဘဦးကုန်းဘောင်ရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ဆက်၍ နားထောင်နေချင်ဆဲ ဖြစ်နေမိတော့လေသတည်း။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

